

A. T. JONES

PORUKA TREĆEG ANĐELA

BILTEN GENERALNE KONFERENCIJE 1901

„A živim - ne više ja, nego živi u meni Hristos.“ (Galatima 2,20)

„Svakome od nas data je blagodat po meri Hristovoga dara...“ On je sebe *dao* – nije sebe pozajmio već *dao*. Dao je sebe kao večni dar – nama...

Prema tome, ko god nosi Hristovo ime, ko kod tvrdi da je primio Božju blagodat, ne može ni jednog trenutka da se zadovolji ničim što bi bilo manje od savršenstva, i to savršenstva kako ga Bog vidi, koje je Oni postavio pred nas u Isusu Hristu. *On je taj koji će to da učini; a ne mi da sebe usavršimo, ne mi da radimo, nego Onaj koji je sebe dao da bi mogao da to ostvari u meni. Upravo tu je temelj našeg pouzdanja; naše poverenje je utvrđeno na tom temelju – da je On taj koji će to da ostvari, i onda znamo da će to biti učinjeno...*

I kad tako nađemo Njegov život, oni koji su povezani s Njegovim životom, povezuju se s njime tako da ovaj život postaje naš život. I onda dolazi do otkrivanja Njegove sile. Jer Isus Hristos je postao Prvosveštenik po sili večnog života.

– Predavanje #1

Sve što Bog čini uvek čini stvaranjem... Prema tome, jedino Božjim stvaranjem će se na *nama* ispuniti obećanja data Avramu, i mi svi ćemo jedino Božjim stvaranjem ući u nasledstvo obećano Avramu...

A velika lepota ove istine je da to svi lako mogu da učine. Ako smo se pomirili s tim da se to može ostvariti samo stvaranjem, „ja“ se potpuno gubi. Čovek zna da u njemu nema sposobnosti stvaranja i jednostavno mora da odustane. I kada zna da se to može ostvariti samo stvaranjem, pa se nađe licem u lice sa Stvoriteljem, onda je lako, jer Bog može da stvara jednostavno izgovaranjem reči: „On reče, i postade...“

I to nam govori da mi *postajemo* hrišćani samo stvaranjem. Mi i *ostajemo* hrišćani samo stvaralačkom silom. Mi *rastemo* u hrišćanskoj blagodati samo *uzastopnim Božjim stvaranjem*. U hrišćanskom životu nema razvoja osim direktnim delovanjem Božje stvaralačke sile s neba, kroz Njegovu reč, Svetim Duhom.

Zar to nije blagoslovena mogućnost, zar to nije ohrabrujuća poruka svakoj duši koja se oseća jadnom, koja se oseća potištenom, koja vidi sebe kao žrtvu neprijateljeve sile – zar to nije blagoslovena vest koju Bog šalje da „On reče i postade“? Samo nađite reč izgovorenu od Boga i vaša je slabost nestala pred Njegovom stvaralačkom silom, kao u izgovorenoj reči kroz Duha.

– Predavanje #2

Jedino kad vidi budući svet, svako može da vidi ovaj svet u njegovom pravom svetlu. Samo kad vidi budući svet duša može da oceni pravu vrednost sveta u kome živi.

Nemojte misliti da nas Gospod želi lišiti nečega vrednog kad traži da se od nečega odvojimo. Može biti da On želi da to imamo. Međutim, postoji načelo: Niko na ovome svetu ne može da ceni ono što prima od Boga dok ne bude svestan da je *to dobio od Boga*. Gospod želi da se vi i ja odvojimo čak i od stvari koje imamo, tako da ćemo ih, ako On želi da upravo njih imamo, primiti od Njega i ceniti ih i znati kako da ih koristimo na slavu Bogu.

– Predavanje #3

Nemoguće je postojanje posvećenosti osobe bez istog takvog posvećenja svega što je za tu osobu vezano. Nemoguće je voleti Boga svim srcem svojim, a ne voleti Ga svim što je u srcu, što je vezano za život; i nemoguće je voleti Ga svim životom, a da Ga ne volimo svim plodovima (tog) života.

Nemoguće je voleti Boga svom dušom svojom, a ne voleti Ga svim sposobnostima duše. Nemoguće je voleti Boga svim umom, a ne voleti Ga svim njegovim funkcijama, svim njegovim proizvodima i svim umnim sposobnostima. Nemoguće je voleti Boga svom snagom, a ne voleti Ga svim primenama, svim rezultatima svih primena i svim mogućnostima snage.

Neka niko ne kaže da je teška reč Gospodnji poziv da se da „sve što se ima.“ Ako bi postojalo poređenje sa Božjim darovima i pozivima, onda bi poziv da damo sve što imamo bio najveća i najblagoslovenija stvar u Svetom pismu. Jer to je jedini način na koji možemo da primimo i cenimo „svaku puninu Božju“ koja je tako velikodušno i potpuno data svakoj duši. Razlog što Boga ne poznajemo bolje je što Mu ne predajemo i ne posvećujemo više. Ko želi da u potpunosti upozna Boga mora stalno da se odriče sebe i sveta. Onaj ko bi hteo da upozna „svu puninu Božju“ mora stalno da se prazni od svoga „ja“ i sveta. O dubino bogatstva i razuma Božjeg! Poznavati Boga i Hrista koga je poslao, to je *život večni*.

– Predavanje #4

Život svakog pravog hrišćanina je život službe, prenošenja čovečanstvu onoga što je primio od Boga...

„Dar Božje blagodati, sa svakim delićem ove blagodati, dat je samo zato da bi ga onaj koji ga je dobio preneo dalje. Prema tome, onaj koji dobije ovaj dar samo je upravitelj, *nikad vlasnik*. On treba da ga deli drugima, nikad da ga zadržava za sebe. A čestitost i vrednost naše upraviteljske službe pokazujemo samo svojom marljivošću u predavanju onoga što smo primili...

Prema tome, *hrišćanstvo je služenje*, drugog nema. Hrišćanska sloboda je sloboda da se *služi*. Druge prave slobode nema...

A to ne znači da nas je Bog *poslao* da po svome izboru prenosimo ovo ili ono... To znači da čoveku treba da prenesemo samoga Boga. Treba ljudima da iznesemo Boga tako da *Njega* vide kao ljubaznog, sažaljivog Oca, milosrdnog, milostivog, koji dugo trpi i koji je izobilan u dobroti i istini, koji čuva milost hiljadama, prašta bezakonja i nepravde i grehe, da bi poverovali u *Njega* i primili *Njega*. Da ih upoznamo s Njim i sjedinimo ih s Njim u tom blagoslovenom „zavetu večnom, koji se ne zaboravlja.“ To znači da ljudima treba da predstavimo samoga Hrista; tako da Ga prikažemo, da u Njemu prepoznaju nežnog, saosećajnog Spasitelja koji „bolesti naše nosi i nemoći naše uze na se“, koji je uzeo sve naše grehe i dao nam svu svoju pravednost. Da poveruju u *Njega* i da *Ga* prime. Da ih upoznamo sa Njim i da ih sjedinimo s Njim kao blagoslovenim Prijateljem prisnijim od brata, koji ih *nikada* neće napustiti niti zaboraviti.

– Predavanje #5

SADRŽAJ

VEČERNJA PROPOVED O ORGANIZACIJI – BR. 1.....	4
BIBLIJSKO PROUČAVANJE – SVETINJA – BR. 2.....	13
PROPOVED – AVRAMOVI NASLEDNICI – BR. 3.....	22
POSVEĆENJE NAŠIH SREDSTAVA ZA SLUŽBU – BR. 4.	30
NAŠA LIČNA SLUŽBA – BR. 5.	33

VEČERNJA PROPOVED O ORGANIZACIJI – BR. 1.

STAREŠINA A. T. JONES

(19 časova, 2. april 1901)

Četvrta glava Efescima, od sedmog stiha: „A svakome od nas dana je blagodat po meri Hristovoga dara.“ (Čarnić)

Danas smo čuli da Bog poziva na reorganizaciju Generalne konferencije, njen rad i procese, pa zbog toga to treba da bude naš glavni predmet proučavanja. Generalna konferencija sada formalno zaseda sa delegatima. Međutim, ova delegacija ovde nije cela Generalna konferencija. Mi nemamo na okupu celu Generalnu konferenciju ako tu nije obuhvaćen svaki adventista sedmog dana na svetu. Zbog toga reorganizacija Generalne konferencije poziva na reorganizaciju svakog pojedinog adventiste na svetu. Poziv nije upućen zbog same Generalne konferencije, već zbog Božjih interesa na Zemlji. U svetu je došlo vreme kada Gospod treba da obavi određeno delo, a koje ne može da obavi dok svako od nas ne bude reorganizovan, odnosno obnovljen. Zato sam počeo sa ovim stihom i mi ćemo nastaviti sa nizom stihova u istom poglavlju, jer je to izveštaj o reorganizaciji.

Svaka organizacija koja nije od Boga je samo privremena tj. prolazna. Nema prave organizacije osim Božje. *I jedino je život izvor organizacije. Organizacija nije izvor života.* Organizacija ne daje život. Da bi Bog mogao da sprovede reorganizaciju Generalne konferencije koja ovde zaseda, Božji život treba ponovno da dopre do nas i to u punijoj meri nego ikada do sada. I koga god Bog bude dosegao ovim svojim životom, to je organizacija. I koga god Bog bude dosegao ovim svojim životom u većoj meri, to je reorganizacija. Zato sam čitao ovaj stih, jer to je početak života.

Svaka prava organizacija dolazi čoveku od Boga, i to Njegovom blagodaću¹, kojom se sam Bog daruje ljudima. Prema tome, „svakome od nas data je blagodat po meri Hristovoga dara.“ Pošto je Božja blagodat izvor svakog dobra za ljude, a ta blagodat je data svakome od nas po meri Hristovoga dara, tu je zaliha, tu je izvor, tu je vrelo izobilja blagodat, da bi se ostvarilo ono na šta nas je Bog danas pozvao. Šta je u stvari mera Hristovoga dara? – „Jer u Njemu živi svaka punina Božanstva telesno“ (Kol. 2,9). Prema tome, svakome od nas data je blagodat po meri svake punine Božanstva telesno. **On je sebe *dao* – nije sebe pozajmio već *dao*. *Dao* je sebe kao večni dar – nama.**

To je mera Hristovoga dara. Ona nije ograničena. Ona je neograničena kao što je i Božja punina. I data je svakome od *nas* – NAMA, *tebi, meni*. A onda, kada Bog otvori neizmerno more svoje blagodati lično tebi i meni, pa nam onda kaže da poziva na reorganizaciju, šta će nas sprečiti u tome? Zar budućnost nije dovoljno svetla za nas da prihvatimo Njegovu ponudu – da uronimo u bezgranično more Njegove blagodati, koja osigurava spasenje svakome do koga dopre? A znate da je napisano:

¹ **Blagodat** – Božija *nezasluživa* milost i naklonost (ne može se zaslužiti bilo čim. Nije pravilna upotreba reči *nezaslužena* jer ona u svom značenju ostavlja mogućnost da se milost zasluži, što nije moguće u slučaju blagodati).

Iako reči *milost* i **blagodat** imaju slično značenje, one nisu isto. Osnovna razlika bi se mogla izraziti u sledećem: *milost* predstavlja Božije kažnjavanje u mnogo manjoj meri nego što naši gresi zaslužuju, a **blagodat** predstavlja još i dodatne Božije blagoslove (pored *milosti*) uprkos činjenici da ih ne zaslužujemo. *Milost* je oslobađanje od osude u određenoj meri ili oslobađanje od osude u potpunosti. **Blagodat** je pružanje dodatne naklonosti prema nedostojnima pored *milosti*. Očigledno je da je **blagodat** širi pojam od *milosti* koja predstavlja samo jedan njen aspekt.

Na žalost, u Savremenom srpskom prevodu i svim poznatijim hrvatskim prevodima prevodioci nisu pravili razliku u značenju između ova dva pojma tako da su i reč **blagodat** prevodili rečju *milost*, što je pogrešno – *prim. izdavača*

„Prostrana je Božja milost,
prostrana kao more;
dobrota je u pravdi Njegovoj,
što je više od slobode.“

Toliko o tom daru (toliko o povodu, o uslovu) koji On daje svakome od nas, da bi ostvario svoj cilj *na* nama, *u* nama i *za* nas. A onda, kada je to ostvario *na* nama, *u* nama i *za* nas, (ostaje još) da ostvari i kroz nas svoju čudesnu nameru u ovo vreme, da proslavi Boga na Zemlji i da dovrši delo koje nam je dao da obavimo. I kad je to izneo u svojoj reči, hajde da vidimo šta želi da učini tom blagodaću koju je bez mere dao svakome od nas.

Nastavimo sa čitanjem: „A svakome od nas dana je blagodat po meri Hristovoga dara. Zato kaže: ‘Pope se na visinu i zarobi roblje, dade darove ljudima’ ... I On je dao jedne apostole, a jedne proroke, a jedne jevanđeliste, a jedne pastire i učitelje.“ (Efe. 4,7.8.11 – kombinacija prevoda Čarnić-Karadžić)

Pre svega ova blagodat je data „da se sveti pripreve (pripreme)“, a sve drugo za šta je data nikad ne može da bude ostvareno ako se ova prva svrha za koju je data ne ostvari, prepoznata, razmotri i postavi kao cilj – za pripremu svetih. Jer sledeća rečenica glasi: „Za delo službe“, i odmah zatim: „za izgradnju Hristova tela.“

Ali, šta Bog može da učini sa službom koja ne priznaje pripremu svetih? Šta može da učini u izgradnji svoje crkve, kada se ne prepoznaje Božja blagodat u pripremi svetih koji sačinjavaju crkvu? Prema tome, On je ispravno postavio temelj; prvu istinu je s pravom stavio na prvo mesto. Zato je priprema svetih prvo delo Božje blagodati. A pošto je dao svu blagodat koju ima na raspolaganju, u daru te blagodati dao je svu puninu Božanstva, sve što Bog jeste, svu svoju silu, svu svoju posvećujuću svetost i Duha – sve je to dao, obećao onome ko prima ovu blagodat, da bi ona mogla da ostvari Božju nameru – da ga dovede do savršenstva.

Prema tome, ko god nosi Hristovo ime, ko kod tvrdi da je primio Božju blagodat, ne može ni jednog trenutka da se zadovolji ničim što bi bilo manje od savršenstva, i to savršenstva kako ga Bog vidi, koje je Oni postavio pred nas u Isusu Hristu. **On je taj koji će to da učini; a ne mi da sebe usavršimo, ne mi da radimo, nego Onaj koji je sebe dao da bi mogao da to ostvari u meni. Upravo tu je temelj našeg pouzdanja; naše poverenje je utvrđeno na tom temelju – da je On taj koji će to da ostvari, i onda znamo da će to biti učinjeno.**

A zatim za delo službe. Ovaj izobilan dar Božje blagodati namenjen je delu službe. Tako je to druga stvar u delovanju Božje blagodati – ne druga po važnosti, već druga kao činjenica. Jer kakva bi bila vrednost službe, bez tog primarnog (prvenstvenog) dela Božje blagodati – usavršenja onih koji će biti uključeni u službu? Služba jevanđelja je najviše zvanje, i biti propovednik jevanđelja znači imati najviši položaj u celoj vasioni. To je istina. Naravno, mislim najuzvišenije zvanje među stvorenjima.

Ponavljam: služba jevanđelja je najviše zvanje. Biti propovednik jevanđelja znači zauzeti najviši položaj, imati najviše mesto koje može da se ima ili zauzme u Božjoj vasioni. I tako braćo, pozvao bih svakoga ko je ikad razmišljao o propovedničkoj službi da ne dopusti sebi da neguje neku drugu misao o propovedničkoj službi, a koja bi bila niža od ove koju sam imenovao. Jer svako ko sebi dopusti da pomisli da u bilo kom smislu snizi standard službe Hristovog jevanđelja, promašiće službu jevanđelja. Znači, onaj ko u bilo kojoj meri snizi standard službe jevanđelja, od one koju sam

postavio, promašio je službu jevanđelja. On je nije usvojio; nije *nju* usvojio. Neka bi Gospod svojim duhom i izobiljem svoje blagodati delovao na naše umove i srca, da proširi naše shvatanje, da nas uzdigne na visinu standarda službe Hristovog jevanđelja, koji je On sam postavio.

O, razmislite šta znači biti propovednik jevanđelja! Šta je jevanđelje? Ono je sila Božja. Prema tome, **služba jevanđelja je služba Božje sile**. Vi i ja, braćo, smo dobili od Boga zadatak da idemo i prenosimo ljudima Božju silu. A Božju silu treba da prenosimo drugima tako da im ona donese spasenje.

U čemu zapravo leži Božja sila u jevanđelju? **Zašto je jevanđelje Božja sila?** Sledeći tekst nam to kazuje (Rim. 1,16): „Jer se ne stidim jevanđelja Hristovog; **jer je sila Božija na spasenje...**“ Želim da usmerim pažnju na ovu jednu stvar – šta je ono. Ono je sila Božja. Zašto? Sledeći stih kaže: „**Jer se u njemu**“ – *u njemu* – „**otkriva Božja pravednost.**“

Božja pravednost je u suštini Njegov karakter i ona je izvor sile jevanđelja. Ono je sila Božja jer je u njemu – u jevanđelju – Božja pravednost. Služba jevanđelja je služba Božjeg karaktera. Vama i meni, kao propovednicima jevanđelja, Bog je svojom blagodaću dao nalog da propovedamo jevanđelje, *da propovedamo Božju silu, da propovedamo suštinu Božjeg karaktera ljudima*, tako da otkriju Božju silu, **tako da otkriju suštinu Božjeg karaktera i da u tome nađu spasenje koje Bog ostvaruje u životu ljudi, u ljudskom telu.**

I kako ćemo onda da to činimo? Kako ćemo vi i ja, kako ćemo mi propovedati Božju silu ako je nemamo? Osim ako budemo darovani Božjom silom. Ali ne tako da On svoju silu da vama i meni, pa je onda mi razmeravamo i delimo drugima. Ne. On nam poverava ovu silu tako što nas oblači u nju, pa reči jevanđelja koje izgovaramo dopiru do srca ljudi, tako da će oni znati da se sam Bog obraća njihovim srcima. Oni će prepoznati da je Bog prisutan, i da će odgovarati Bogu za ono što će učiniti kao odgovor na delo koje im je poverio. On nas odeva – i time (što nas odeva) nam poverava svoju pravednost – sa suštinom Božjeg karaktera, da bi, u punini besplatnog spasenja, doveli druge Bogu.

„**Na putu pravde je život**“ (Priče 12,28). **To je Božji život. Zar nije tačno da je rekao kako smo u prošlim vremenima mi kao neznabošci, bili otuđeni, odvojeni od Božjeg života? Pa smo se udružili s Božjim životom, a to je večni život.** Tako je napisano u Jovanu 5,24: „Zaista, zaista vam kažem: Ko moju reč sluša i veruje Onome koji je mene poslao, **ima život večni.**“ **Ima ga – ne imaće ga, već ima ga. Što se budućnosti tiče: „I ne dolazi na sud.“ „Nego“ – sada se vraća u sadašnjost – „nego je prešao iz smrti u život.“ I sada smo s Njim u životu – u životu Božjem.** Udruženi s Njim, kao što je pisano: „Jer je u Tebe izvor životu“ (Psalam 36,9). **I kad tako nađemo Njegov život, oni koji su povezani s Njegovim životom, povezuju se s njime tako da ovaj život postaje naš život. I onda dolazi do otkrivanja Njegove sile. Jer Isus Hristos je postao Prvosveštenik po sili večnog života.**

Usmeravam vašu pažnju na ovu misao. **U životu je sila. U beskrajnom životu je (još) više sile.** U životu je sila. Naš svakodnevni život, prirodni život je samo magla koja se javlja za neko vreme, a onda nestaje. Mi ga puštamo i primamo beskrajni život koji nikad ne nestaje. **Pošto je u tom životu sila, sila koja je u samome životu, kakva je onda sila u beskrajnom životu? Beskrajna sila.**

Zato kažem, jevanđelje je sila Božja pošto je u njemu otkrivena Božja pravednost, a u pravednosti je život. A ta Njegova sila, beskrajna sila je u svetlu skrivena. No, ovaj beskrajni Božji život koji dolazi u izobilnoj Božjoj pravednosti, otkriven je u jevanđelju koje nam je dao da propovedamo.

I još nešto o tom životu. O kad bih mogao – a molim Boga da se to ostvari – kad bih mogao da učinim da vidite ovu misao na koju sada usmeravam vašu pažnju, o spajanju sa Božjim životom. Taj Božji život je u Isusu Hristu. On je izvor života. Braćo, za nas postoji uzvišenije zvanje nego da mislimo da kao hrišćani dobijamo život pomoću vazduha koji ovde udišemo, kao što ga udišu svi ljudi, pa i hrane koju jedemo, kao što jedu svi ljudi. Sve to smo imali pre nego što smo uopšte postali hrišćani. Imali bismo sve to i da nikad nismo postali hrišćani. Disali bismo, jeli, pili, živeli. Međutim, kad nas Bog zove Sebi, da se povežemo sa Božjim životom, mi se uzdižemo iznad mesta na kom smo bili i pridružujemo beskrajnom moru Božjeg života. I tu je izvor našeg života kao hrišćana. Bog želi da se povežemo s Njim, da bismo bili svesni iz dana u dan, sve vreme, da sa prestola živoga Boga teče život u srce i život onoga ko veruje u Isusa. **A onda, kad dopustimo da se uzdignemo do tog mesta, da iz dana u dan primamo tokove Božjeg života u svoj život, tada ćemo biti obdareni Božjom silom. Onda će Božja sila da se ispoljava u našoj službi, ova beskrajna sila koja pripada beskrajnom Božjem životu. I to je istina.**

Jednako je stvarno – zapravo i više od toga, jer to je suština, a i činjenica je – da po pogledu stvarnosti lako možemo ustanoviti da, **kada verujemo u Isusa, Božji život iz dana u dan teče u naš život**, isto kao što vidimo da iz dana u dan, i to otkad smo se pojavili na ovom svetu, život teče u nas zahvaljujući disanju. To je božanska činjenica.

I onda, pogledajte šta dolazi sa tim. Zašto nas je stavio na to mesto? Prvo, za usavršenje svetih; drugo, za delo službe. Pa zar ne vidite onda, braćo u službi (mislim sada na propovedničku službu; i naravno svi smo uključeni, ali sada posebno se obraćam nama u propovedničkoj službi), zar ne vidite da kad nađemo ovaj izvor života, onda živimo u njemu? To je pravi uzvišeniji život. To je pravi hrišćanski život kojim živimo, i život koji nam teče od Isusa Hrista danas dobijamo sa neba. Mi ga udišemo direktno od Isusa Hrista, Životodavca. I to je hrišćanski život.

Ali zašto smo ga dobili? Za delo službe. A kome služimo? Ljudskom rodu. Šta to služimo? O, Isus Hristos nas je doveo do izvora života i povezao nas s njim, da bismo postali oni koji stoje između živih i mrtvih, da bismo onim mrtvima preneli život, život koji će učiniti da oni budu živi. Zbog toga smo na svetu. Zato da bi živi Isus Hristos preko nas mogao dosegnuti mrtve životom, koji je jednak Božjem životu.

Prema tome, mi smo propovednici života. Mi smo ispravno, istinito nazvani Hristovim slugama. Ali, šta je Hristos? Otvorimo i pročitajmo predivni tekst iz Prve Jovanove poslanice: „Šta beše ispočetka, šta čusmo, šta videsmo očima svojim, šta razmotrismo i ruke naše opipaše, o reči života“ (1. Jov. 1,1). Ovo treba danas da bude istina za vas i mene. Istina je, Jovan je govorio o vremenu kad su ga gledali u telu, ali se nije zaustavio na tome. Gledao je Isusa Hrista u duhu nakon što je napustio telo i otišao na Nebo. A na vama i meni je da gledamo Isusa Hrista, da Ga svojim očima gledamo tamo gde je danas – s desne strane Bogu, da da pokajanje, oproštenje greha i život mrtvima.

„Šta razmotrismo i ruke naše opipaše, o reči života: i život se javi, i videsmo, i svedočimo, i javljamo vam život večni, koji beše u Oca, i javi se nama; šta videsmo i čusmo to javljamo vama da i vi s nama imate zajednicu; a naša je zajednica s Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Hristom.“ (1. Jov. 1,1-3)

Ko je On? Život. Kad smo Hristovi propovednici, mi smo propovednici života. *Kako onda mogu da propovedam Hristov život, da propovedam Božji život, kada je moja služba stalna kao što je i moj život, ako već nisam povezan s ovim izvorom života, tako da to bude moj život? Tek tada mogu da propovedam život*, a taj večni život je, svi znate, „da poznaju (upoznaju – SSP) Tebe jedinog

istinitog Boga, i koga si poslao Isusa Hrista“ (Jovan 17,3). I tada smo Hristovi propovednici, i po tome smo propovednici večnog života onima koji su još mrtvi. Kakvo je samo to zvanje! Koliko je uzvišeno!

Braćo, molimo Boga da nas podigne na tu visinu, da bismo tamo boravili. Ostanimo tamo, i ne tražimo nikad da odatle siđemo. Ostanimo na toj visini da gledamo u Njegovo lice, uzimajući od Njega život, svetlost, energiju koja usavršava svete i čini ih delotvornim u službi jevanđelja.

To je najvažnija stvar. Moramo da učinimo svaki od ovih koraka, u protivnom ne možemo da očekujemo i sledeći. **Zato ponovo molim da Gospod svojom izobilnom blagodaću pomogne svakoj duši ovde da shvati da nismo pronašli svoj pravi stav u hrišćanskom životu, sve dok nismo sigurni da sa prestola u nas stalno teče život koji će učiniti da živimo i budemo kanali života za one mrtve.**

Sve to na izgradnju Hristovog tela, crkve Božje. Prvo, priprema svetih; zatim delo službe; a onda izgradnja crkve. Crkva treba da se izgradi! Zato Bog poziva na reorganizaciju. Postanimo onda svesni da je On pred nas stavio istinsko merilo – ništa manje od usavršenja i savršenstva svetih. I to je onda istinska uzvišenost službe jevanđelja tj. Hristove službe.

Samo nekoliko reči pre nego što konačno završim sa tim. Ova služba se odnosi na sve: „Služite jedan drugom u skladu s blagodatnim darom koji je svaki od vas dobio, kao dobri upravitelji raznolike Božje blagodati“ (1. Pet. 4,10 – kombinacija engleski-SSP²). Ko god je primio blagodat Božju, primio je i dar službe blagodati, Hristovu službu, službu reči – ili službu jevanđelja, kako to stoji na drugom mestu.

U petom poglavlju 2. Korinćanima poslanice piše da je Bog bio u Hristu i pomirio svet sa sobom, a onda je nama poverio službu pomirenja. Ko god je doživeo pomirenje, Božje pomirenje u Hristu, u Njemu nalazi službu tog istog pomirenja za one koji ga nisu doživeli. Zato je služba, ova služba, univerzalna. Ali braćo, ako mi koji smo pozvani u službu propovedanja ne cenimo ono što je ta služba, kako mogu da to cene oni kojima propovedamo?

Prema tome, sve to je dato „dok svi ne dođemo do jedinstva u veri i poznanju (spoznanju – SSP) Sina Božjeg, do savršenog čoveka“ (Efe. 4,13 – Čarnić). Savršenog čoveka? Koliko nas? Dok svi mi... Povežite to dvoje. *Svakome* od nas je data blagodat po meri Hristovog dara, dok *svi* ne postanu savršeni. Hvala Gospodu! „dok svi ne dođemo do jedinstva u veri i poznanju Sina Božjeg, do savršenog čoveka, do pune mere Hristovoga rasta.“

Na to dolazi sledeća blagoslovena nagrada: „Da ne budemo više mala deca, kojom se poigravaju talasi i koju nosi svaki vetar učenja koje ljudskom prevarom i lukavstvom vodi u zamku zablude“ (kombinacija prevoda Čarnić-Karadžić-SSP). Braćo, Bog to ima za nas da nas učvrsti. Bog to ima za nas da nas stvarno – u pravednosti i u načelima pravednosti – učini čvrstim kao što je čvrsta Stena vekova.

Ima još toga. Pročitajmo još jednom ovaj stih zajedno sa sledećim (Efe. 4,14.15): „Dok svi ne dođemo do jedinstva u veri i (s)poznanju Sina Božjeg, do savršenog čoveka, do pune mere Hristovoga rasta, da ne budemo više mala deca, kojom se poigravaju talasi i koju nosi svaki vetar učenja, koje ljudskom prevarom i lukavstvom vodi u zamku zablude. Nego, držeći se istine, u ljubavi, u svemu ćemo izrasti u Njega, koji je Glava - u Hrista.“ (Čarnić-Karadžić-SSP)

Ovde se radi o pravoj reorganizaciji, nema druge: „Nego, držeći se istine, u ljubavi, u svemu ćemo izrasti u Njega, koji je Glava - u Hrista. On čini da celo Telo - povezano i ujedinjeno svakim

² SSP – Savremeni srpski prevod

podupirućim zglobom - raste i izgrađuje se u ljubavi, srazmerno delotvornosti svakog pojedinog dela.“ (SSP)

To je reorganizacija, i druge nema. Nema drugog načina (puta). Svaka organizacija koja ne dolazi od Isusa Hrista uopšte nije organizacija.

Zapazite da ova organizacija – ova reorganizacija dolazi od GLAVE. Organizacija ne dolazi od *udova* već od *Glave*. Pročitacu ovo još jednom i to sa još jednim stihom: „Nego vladajući se po istini u ljubavi“ – to Hristovo telo – „Nego vladajući se po istini u ljubavi“ – ovi udovi – „da u svemu uzrastemo u Onome koji je glava, Hristos“: U kome? – u Hristu – „je *sve telo*“ – dakle svi udovi. „Sve telo [je] sastavljeno i sklopljeno svakim zglavkom, da jedno drugom pomaže na dobro po meri svakog uda“ – a to dolazi od *Glave* – „i čini da raste telo na popravljavanje samog sebe u ljubavi.“ Zar ne vidite onda da je ovo organizacija u Hristovoj crkvi? Sva reorganizacija mora doći od samog Hrista. Samo On može da je izvrši.

Otvorimo Kološanima poslanicu kod teksta na koji skrećem vašu pažnju u vezi sa ovim. Kol. 2,18.19 – Čarnić: „Niko da vas ne lišava nagrade, želeći da to postigne poniznošću i službom anđelima, upuštajući se u ono što bi rado video, nadimajući se uzalud svojim plotskim umom (telesnom pameću – SSP), a ne drži se glave od koje sve telo, povezano i potpomognuto zglavcima i svezama, raste rastom koji Bog daje.“ Ovde stoji da je telo građeno od Glave. I da su oni koji se ne drže Glave prevareni za svoju nagradu. O da, oni će poniziti sebe, oni rade i mole se i sve ostalo, ali šta sve to predstavlja? Sve su to samo dela. I to stoga što ne priznaju Glavu: „ne drži se glave.“ Prema tome, telo se organizuje od Glave. Životna energija teče od Glave u sve udove, a svaki je podstican od Glave, svaki ud je vođen voljom koja živi u glavi. To je savršenstvo organizacije, a tako je i sa ljudskim telom. To je ilustracija. Ljudsko telo ima mnogo udova; ali,svaki ud ovog našeg tela kojeg nam je Bog dao, sve je to jedno telo.

Zadržimo se na ovoj misli. Zašto se u našim telima, koja su tu stalno s nama i prema kojima smo danas usmereni – zašto se u svim tim pozivima Duha proroštva na reorganizaciju svaki put pojavljuje zdravstvena reforma? Zašto se pojavljuje, kao što je danas jasno citirano: „Hvalim Te, što sam divno sazdan“? Zato što nam je u ovoj organizaciji u kojoj se nalazimo, u našim telima koja je Bog stvorio – On dao večnu ilustraciju organizacije crkve. *I velika je nemarnost, a zbog toga i slepoća, koja ne može da vidi organizaciju crkve – kakva treba da bude – kada ga svi svakog dana nose sa sobom, i stalno koriste, to telo koje je sastavljeno od mnogo udova. Svaki od ovih udova se drži glave i oni se među sobom nikada ne svađaju, niti se razlikuju u mišljenju ili postupaju na drugačije načine.* Ali, ako bi iz nekog razloga i postupali jedno nasuprot drugom, kao npr. u slučaju kada se rukama želi prekinuti konac, onda je to samo prividno; zapravo one vuku zajedno. *Jednostavno ne možete da imate raskol u telu koje je Bog organizovao od glave.* Prema tome, pošto Bog poziva na reorganizaciju, neka se niko ne boji da će doći do zbrke ili raskola ili nečeg takvog. Za to uopšte ne postoji opasnost – osim među onima koji se *ne drže Glave*. Šta je crkva? To su oni koji gledaju na Glavu. Oni koji traže Glavu. Oni koji se drže Glave. Onda nema razlike koliko udova može da bude, iako smo jedni na jednoj strani Zemlje, a drugi na drugoj. Mi, kao dva uda kretaćemo se zajedno i zajedno ćemo delovati, jer Glava, Isus Hristos, Gospod, organizuje oba, Njegova volja utiče na njih oba, i On je Onaj koji to čini u oba uda.

I sada dolazimo do sledećeg: Mora doći do reorganizacije. Bog je traži. U toj reorganizaciji sada Bog poziva na još nešto, a to je promena ljudi. Ovi drugi ljudi koje Bog traži i koje će Bog pozvati – ponoviću to: koje će *Bog pozvati* – moraju doći sa *ovog skupa*. Moraju da dođu od nas, negde iz Božje crkve. To vas i mene, svakog od nas, stavlja pred Nebom određenu odgovornost da svako od

nas bude reorganizovan od strane Neba direktnim delovanjem Glave. Onda ovi ljudi koji dolaze moraju da budu izabrani na određena mesta. Pismo kaže, govorilo je to sve vreme: „Nađite, dakle, ljude“ (Dela 6,3). U potrazi za ovim ljudima, na šta treba da gledamo? Kako treba da gledamo i kako da prepoznamo odgovarajućeg čoveka za to mesto? Moramo moliti Boga da nam otvori oči i da ih pomaže nebeskom mašču da bismo videli ljude koje je Bog već pozvao. To je ispravan način „nalaženja ljudi.“

Ništa manje od toga ne dolazi u obzir što se tiče pronalaženja ljudi. Ove ljude moramo da potražimo među nama, Bog ih već ima. On ih je pripremio. Već su pripremljeni. Tako nam je On rekao. Sve što treba da uradimo jeste da molimo da nam otvori oči, da ih Bog pomaže nebeskom mašču, tako da možemo videti i znati da je *to* čovek koga je Bog pozvao za to mesto, za to posebno delo.

Tako može biti. Bog ne deluje negde u uglu, prikriveno, već otvoreno pred očima svih. Svi oni, čije će oči Bog otvoriti i pomazati, videće.

Moramo onda da uzmemo u obziri sledeće: taj **položaj i to mesto nikada ne daje autoritet. Nego je autoritet taj koji osposobljava za mesto.** Ponoviću to. To mora da bude načelo za svakog u ovoj konferenciji. Položaj nikad ne daje vlast. Koga god je Bog pozvao da bude predsednik Generalne konferencije za sledeće razdoblje, kad bude izabran i kad bude stao pred nas, on neće imati ništa veću vlast nego što je sada ima; a mi još ne znamo ko će to biti.

Mesto, položaj, nikad ne daju vlast. Mesto samo po sebi nema vlast. Ali, ovlašćenje koje neki čovek već ima od Boga, koje mu je Bog dao, kvalifikovaće ga za mesto na koje ga Bog poziva: a ako ga nije imao pre nego što zauzme to mesto, onda ga neće imati ni onda kad je na tom mestu. **Mišljenje da mesto daje vlast zapravo je princip papine nepogrešivosti.** *Papa nije bio nepogrešiv pre nego šta je izabran. Niko to ne tvrdi. Pre nego što je izabran on je samo jedan od kardinala, ali čim biva izabran, onda navodno postaje nepogrešiv. Tada je navodno nadahnut Svetim Duhom, jer se nalazi na tom mestu. E, to je papstvo.*

Hrišćanstvo je da Bog opunomoćuje ljude, bilo da imaju ili nemaju neko mesto ili položaj, nije bitno; oni u svakom slučaju imaju ovlašćenje. Pogledajte kako to ide: Isus je bio na ovom svetu kad je rekao: „Dade mi se svaka vlast [„potpuno ovlašćenje“] na nebu i na zemlji“, a da uopšte nije zauzimao neki položaj, čak nije imao ni „glavu gde da zakloni (spusti, osloni)“ (Mat. 8,20). Nije imao nikakav položaj. Fariseji, sveštenici, književnici (tumači zakona), licemeri, imali su položaj, imali su mesto, pa su mogli da gospodare nad Njim i da Ga izvedu pred sebe i da Mu sude. Odakle im vlast? Nisu je uopšte imali i zato je On rekao narodu: „Na Mojsijevu stolicu sedošće književnici i fariseji. Sve dakle što vam kažu da držite, držite i tvorite“ – pošto su sedeći na Mojsijevoj stolici čitali ono što je Mojsije napisao. I to je u redu; to je Božja reč, „ali šta oni čine ne činite; jer govore a ne čine.“

Sedeti na Mojsijevoj stolici znači imati ovlašćenja, ali što se tiče književnika i fariseja na toj stolici, na Mojsijevom mestu, oni sami po sebi nisu imali autoriteta, osim Božjih reči koje bi ovi čitali, a koje su bile potpuno nezavisne od njih.

A za Isusa je rečeno: Svi su se divili „rečima blagodati koje su izlazile iz Njegovih usta“ (Luka 4,22 – eng. prevod). Zašto? O, „jer ih je učio kao onaj koji ima vlast, a ne kao njihovi književnici“ (Mat. 7,29 – Čarnić). Upravo to. Sve što su književnici (tumači zakona) mogli da kažu bilo je pozajmljeno i svako je znao da je pozajmljeno, jer je sve to bilo izvan njih i nisu imali nikakve veze s tim. Ali, kada je Isus Hristos izgovorio iste reči koje su govorili fariseji i književnici, svako je znao da nisu pozajmljene, nego da su proizašle od Njega, jer je ta reč živela u Njemu. I On sam je bio prikaz

tih reči koje je izgovarao. Te reči su imale težinu koja je snažno pogađala uši i počivala u srcima onih koji su je čuli. A počivala je u srcima ljudi i donosila im utehu i radost. I to je život u koji Bog želi da obuče svakoga od nas u ovoj skupštini, pa i sve druge širom sveta.

Tako je Isus Hristos imao vlast i ljudi su to znali, a fariseji, koji je nisu imali, postali su tako ljubomorni na Njega da više nisu mogli da Ga trpe. Sav narod je pošao za Njim, pa su morali da Ga uklone sa sveta, ne bi li sačuvali svoje mesto. Jer ako to ne učine, izgubiće svoje mesto.

Čovek koji je povezan sa Glavom, koji služi Bogu, koji živi u Isusu Hristu, nikad ne možda da izgubi svoje mesto, jer je njegovo mesto sa Isusom Hristom, pod krilima Svemogućega, i tu je siguran. Gde je bio Isusov autoritet kada nije imao nikakav položaj ni mesto? Kako je mogao da ga ima? Bio je u istini koju je propovedao od Boga. Sva ovlašćenja, svaki istiniti i pravi autoritet na ovome svetu, dolazi kroz Božju istinu koju čovek prima. Kada nađemo na ovome svetu čoveka koji ima toliko Božje istine koliko je Hristos imao u sebi, to će biti čovek koji ima svu vlast na nebu i na zemlji, jer ima svu istinu na nebesima i na zemlji. **Mera istine koju neki čovek ima je u stvari mera autoriteta koju ima, gde god se on nalazio.** I ako se nalazi na mestu najveće odgovornosti na ovoj zemlji, a to je predsednik Generalne konferencije, a nema istine, onda nema ni autoriteta. Sav autoritet koji može da ima na tom mestu je istina u njemu, koja je deo njega.

Zato je Isus rekao: „Znate da knezovi narodni zapovedaju narodu, i poglavari upravljaju njim [imaju vlast]. Ali među vama da ne bude tako.“ Šta rade knezovi na svetu? Oni vladaju.

Bog nijednom čoveku u svojoj crkvi nije dao vlast da upravlja. To je razlika između knezova ovoga sveta i Božjih knezova, jer mi smo Božji knezovi. Knezovi ovoga sveta upravljaju. Božji knezovi imaju ovlašćenje i ono se pokazuje.

Osim toga, među Božjim knezovima nema zapovedanja. Nema gospodarenja. Nema zapovedanja. Nema carskog duha koji nam je opisan. Nema. Među Božjim knezovima nema teritorijalnih granica – ovo je *moja* konferencija. Sve je to Božja konferencija. To nije moja teritorija. Božja je. Dakle, knezovi ovoga sveta zapovedaju, koriste autoritet da vladaju. Tako da se, knezovi ovoga sveta koji nemaju pravu vlast, ipak *služe* njom. A Božji knezovi imaju pravo ovlašćenje, ali se njim *ne služe*. Božji knezovi imaju ovlašćenje i to im je dovoljno, a Bog vodi računa o ostalom, tako da niko nije najveći. Postoji samo jedan Učitelj, a svi mi smo braća. Prema tome, to je smer organizacije.

Dakle, gledajmo da budemo organizovani od Glave. Trudimo se da sve naše ovlašćenje dođe od Boga i da nikad ne koristimo vlast. *Ali, govorimo s autoritetom, jer autoritet je u istini koju iznosimo. Samo je u njoj naš autoritet.*

Zato imamo još jednu tvrdnju: *Položaj nikad ne daje autoritet. Nego autoritet osposobljava za mesto na koje Bog poziva čoveka. A kad se to dogodi, onda čovek ima autoritet. Ali, taj autoritet mora da ima pre nego što zauzme određeni položaj.* Pročitaću sada odlomak koji smo već pročitali: „A svakome od nas dana je blagodat po meri Hristovoga dara. Zato kaže: ‘Pope se na visinu i zarobi roblje, dade darove ljudima.’“ I On je dao jedne apostole (i onaj koji ima dar apostolstva imaće autoritet apostola, iako nikad nije imao neki položaj); a jedne jevanđeliste, a jedne pastore i učitelje, da se sveti pripreme za delo službe, za izgradnju, ili reorganizovanje Hristovog tela, „dok svi ne dođemo do jedinstva u veri i (s)poznanju Sina Božjeg, do savršenog čoveka, do pune mere Hristovoga rasta, da ne budemo više mala deca, kojom se poigravaju talasi i koju nosi svaki vetar učenja koje ljudskom prevarom i lukavstvom vodi u zamku zablude.“ (kombinacija prevoda Čarnić-SSP)

Zapamtimo da smo danas pozvani da odbacimo ono što je detinjasto, da više ne budemo deca – da ne budemo više mala deca, bacani tamo amo, ne znajući gde smo, ne znajući jesmo li na čvrstom tlu. Bog želi da zidamo na temelju, na istini koja oslobađa čoveka, na onome što znamo da je istina. Onda se nećemo bojati ako bi se i zemlja pomestila i gore se prevalile u srce morima (Psalam 46,2). „Da ne budemo više mala deca, kojom se poigravaju talasi i koju nosi svaki vetar učenja koje ljudskom prevarom i lukavstvom vodi u zamku zablude. Nego, držeći se istine, u ljubavi, u svemu ćemo izrasti u Njega, koji je Glava - u Hrista. Iz kog je sve telo sastavljeno i sklopljeno svakim zglavkom.“ (kombinacija prevoda Čarnić-Karadžić-SSP)

Koji čovek, koji skup ljudi, može izabrati jednog radnika ovde a drugog tamo i skladno ih sastaviti? Dobro je rečeno da je ovo delo (vođenja Božjeg Dela) najdelikatnije delo u vasioni, jer ima posla s umovima. Kako mi to možemo da skladno sastavimo sve te žive duše u jednom duhu sa Božjim životom? To jedino Bog može učiniti. Samo Hristos, glava, može to da učini. On će nas upotrebiti sastavljajući nas pletenjem – ne tkanjem nego pletenjem. Kao što znate, kod tkanja niti se drže jedna do druge i preko druge da bi se držale zajedno. Ali, kod pletenja postoji samo jedna nit. Okce u okcu i svako drži sve druge. To Bog namerava da učini sa nama. Mi smo svi sastavljeni – upleteni i učinjeni kompaktnima time što svaki zglob doprinosi da telo raste, da se telo izgrađuje, da u svemu uzraste u Onome koji je Glava.

To je organizacija. To je reorganizacija. Hajde, braćo, da budemo organizovani, da budemo reorganizovani.

BIBLIJSKO PROUČAVANJE – SVETINJA – BR. 2.

STAREŠINA A. T. JONES

(19 časova, 4. april 1901)

Prva knjiga Mojsijeva izlaže istoriju, sredstva i postupak stvaranja. Ali, ta knjiga nije bila napisana prilikom *stvaranja*. Skrećem vašu pažnju sada na tu činjenicu i želim da neko vreme razmišljate o njenom značenju. Ponoviću: Prvo poglavlje u 1. Mojsijevoj iznosi istoriju, sredstva i postupak stvaranja. Zar onda nije jasno, pošto izveštaj o stvaranju nije napisan prilikom stvaranja već dosta vremena kasnije, da je postojala neka druga svrha za pisanje, osim te da to bude samo zapis o stvaranju?

Da je prvo poglavlje 1. Mojsijeve bilo napisano sledeći dan posle stvaranja, moglo bi da se kaže da je prvenstveni cilj bio to da ljudi budu obavesteni o stvaranju, ali pošto je napisano oko dve hiljade godina kasnije, i pošto su ljudi sve to vreme bili bez ikakvog pisanog izveštaja o stvaranju, prvenstveni cilj pisanog izveštaja bio je više od toga da samo ispriča kako je stvaranje ostvareno. Naime, ako mogu da budem četrdeset godina bez nekog izveštaja, a onda Bog učini da on bude napisan za mene, zar ne bi bilo očigledno da mi je taj izveštaj potreban zbog nečeg višeg nego da samo dobijem izveštaj? Dobro!

Kada je napisana 1. Mojsijeva? Naravno, ne možemo da kažemo tačnu godinu, ali možemo reći razdoblje. Znamo veličanstvenu misao koja je zaokupljala narod u vreme kad je napisana 1. Mojsijeva – izlazak iz Egipta. Ovu knjigu napisao je Mojsije za vreme od 40 godina dok je čuvao ovce svog tasta. Ali, to je bilo nakon što je došla poruka da izvede narod iz Egipta. Gospod je pozvao Mojsija da izbavi narod, ali on još nije naučio kako to da učini. Prvi put je pogrešio, pa je četrdeset godina morao da uči pre nego što je to oslobođenje moglo biti ostvareno. I u tih četrdeset godina napisao je knjigu o postanku. Prema tome, ovu knjigu je napisao u vreme izlaska iz Egipta, kad je Bog odlučio da izbavi svoj narod iz Egipta i da ga postavi da dovek bude svetlost za čitav svet.

Da vam skrenem pažnju na sledeću naročitu misao, čitaću ponovno neke biblijske tekstove koje smo preksinoć čitali i mislim da sam ih sinoć ponovno spomenuo, u petnaestom poglavlju 2. Mojsijeve – pesmu Mojsija i sinova Izrailjevih nakon prelaska preko Crvenog mora, jer nam to kazuje kuda je Bog vodio svoj narod kada ga je izveo iz Egipta.

U 2. Mojsijevoj 15,13 čitamo: „Vodiš milošću svojom narod koji si iskupio, vodiš krepošću svojom u stan svetosti svoje.“ Sledeća dva stiha: „Spopašće ih strah i trepet; od veličine ruke Tvoje zamuknuće kao kamen, dokle ne prođe narod Tvoj, Gospode, *dokle* ne prođe narod koji si zadobio. Odvešćeš ih i posadićeš ih na gori *nasledstva svog*, na mestu *koje si sebi za stan* spremio, Gospode, u svetinji, Gospode, koju su *Tvoje ruke* utvrdile.“ (2. Moj. 15,16.17)

To je istaknuto u Otkrivenju 15, u izveštaju o narodu koji stoji na staklenom moru, i ima „kitare Božije“ (Čarnić), koji „pobediše zver i ikonu njenu, i žig njen, i broj imena njenog“ i pevaju „pesmu Mojsija, sluge Božijeg.“

Prvo, odvešćeš ih u *stan svetosti svoje* – na mesto gde sam Bog prebiva. Drugo, posadićeš ih „na gori *nasledstva svog*“ [u zemlju Božjeg nasledstva], „na mestu koje si sebi za stan spremio.“ Koje je mesto stan svetosti, mesto Božje nasledstva, mesto koje je sebi spremio za stan? Kao što znate, to kaže Otkrivenje 21,3. Dolazi vreme kad će se reći: „Evo Božiji šator je sa ljudima i Bog će prebivati među njima. Oni će biti njegov narod i sam Bog će biti s njima.“ (SSP)

„U svetinji, Gospode, koju su *Tvoje ruke* utvrdile.“ Od svih naroda mi bismo trebali da znamo sa sigurnošću o kakvoj se svetinji radi, jer „Glavno u ovome što je rečeno jeste da imamo takvog prvosveštenika koji je seo zdesna prestolu Veličanstva na nebesima, koji služi u Svetilištu, u pravom Šatoru *koji je podigao (načini – Karadžić) Gospod*, a ne čovek.“ (Jev. 8,1.2 – SSP)

Opet u Delima 7, kao što znate, rečeno je: „Kako se približavalo vreme da se ispuni obećanje koje je Bog dao Avraamu, naš narod je u Egiptu rastao i množio se“ (Dela 7,17 – SSP) i onda je došlo oslobođenje. Bog se zakleo Avramu i obećao da će njegovom semenu dati zemlju koju je video, budući svet. A u 2. Mojsijevoj 6,2-8 rečeno je: „Još govori Bog Mojsiju i reče mu: Ja sam Gospod. I javio sam se Avramu, Isaku i Jakovu imenom Bog Svemogućí, a imenom svojim, Gospod, ne bih im poznat. I učinih zavet svoj s njima da ću im dati zemlju hanansku, zemlju u kojoj behu došljaci, u kojoj življahu kao stranci. I čuh uzdisanje sinova Izrailjevih, koje Misirci drže u ropstvu, i opomenuh se zaveta svog. Zato kaži sinovima Izrailjevim: Ja sam Gospod, i izvešću vas ispod bremena misirskih, i oprostiću vas ropstva njihovog, i izbaviću vas mišicom podignutom i sudovima velikim. I uzeću vas da mi budete narod, i ja ću vam biti Bog, te ćete poznati da sam ja Gospod Bog vaš, koji vas izvodim ispod bremena misirskih. Pak ću vas odvesti u svoju zemlju, za koju podigoh ruku svoju zaklinjući se da ću je dati Avramu, Isaku i Jakovu; i daću vam je u nasledstvo, ja Gospod.“

Kad je Bog to obećanje dao Avramu, dao ga je njemu i njegovom semenu; ne semenu bez Avrama, niti Avramu bez njegovog semena. Prema tome, kada je Bog trebao da ih dovede u zemlju za koju se zakleo Avramu, Isaku i Jakovu da će im je dati, svi oni su trebali da budu zajedno. To je onda dovoljno. Bog će dovesti svoj narod, bilo odmah ili tokom vremena, nije bitno. Veliki cilj koji je Bog imao u izvođenju Izrailjskog naroda iz Egipta bio je da ih dovede u zemlju za koju se zakleo Avramu da će mu je dati, i On kaže da je to Njegov stan svetosti, mesto koje je sebi za stan spremio, gora Njegovoga nasledstva i svetinja koju su Njegove ruke utvrdile.

Pošto je to bio Božji cilj izvođenja naroda iz Egipta i to obećanje Avramu je nova zemlja koju će Bog stvoriti, zar ne vidite razlog zašto je *tada* dao 1. Mojsijevu? Trebalo je da se upoznaju sa stvaranjem i stvaralačkom silom, tako da shvate da Bog može svojom stvaralačkom silom da *ih ponovo stvori* i *didovede* u *novi svet*; svet koji će stvoriti i dati Avramu, u skladu sa obećanjem koje mu je već dao? Zar ne vidite to?

Razlog zbog kog je Bog dao 1. Mojsijevu u to vreme bio je da se narod može pripremiti za delo koje je On pomoću njih trebao da obavi za ceo svet; znači time ih je pripremao za delo koje je nameravao da obavi preko njih. A Božje delo je uvek stvaralačko.

Sve što Bog čini uvek čini stvaranjem. Bog je trebao da dovede svoj narod u novostvoreni svet i to beše velika stvar. *Ali do toga nisu mogli doći, a da sami ne budu nanovo stvoreni.* Da bi bili poučeni u stvaranju, napisao je izveštaj o stvaranju kao očiglednu pouku, školu za svaku dušu, da bi svi mogli da upoznaju Božje procese, Božja sredstva, Božju stvaralačku silu, da bi se moglo obaviti Božje delo *sa njima*, tako što će prvo u Njemu biti obavljeno.

A tu je bila i „crkva u pustinji.“ Isus Hristos je zauzeo mesto kao Glava crkve. I ovde ponovo vidimo Njegov proces organizacije. Nastavio ga je i zadržao dok nije došao u Hanan, a mi smo čuli šta je bio Božji cilj u toj zemlji. Međutim, narod je propustio da ostvari Božji cilj i Njegove namere u svojoj organizaciji u zemlji, a oni, pošto su propustili da ostvare Božji cilj kao i da vide Božje namere u uputstvima koja im je dao, počeli su sami da se organizuju. A organizacija koju su ostvarili kad su je sami stvorili bila je – šta? Kako je ona završila još u njihove dane? Kao carstvo. Morali su da imaju cara. Nemojte to da zaboravite. Setite se toga dok hodate ulicom, ma gde bili – nikad nemojte

zaboraviti da je krajnji cilj svake organizacije koju je čovek ostvario bilo carstvo. Monarhija. I da među ljudima vlada despotizam – a to je propast. Sve se to dogodilo u Izrailju. A Bog je i nama pre dosta godina rekao da ako ne budemo krenuli drugim putem, među Njegovim narodom će se ponoviti „bezumlje Izrailja iz Samuilovog vremena.“

Toliko o tome. Takva je situacija. Dakle, Gospod je preuzeo brigu o svojoj crkvi, ali umesto da nađu Božju organizaciju i da se čvrsto drže Glave, oni su se okrenuli i izabrali među sobom glavu da bi bili kao svi okolni narodi. Oni i jesu postali kao svi okolni narodi i završili kao i svi drugi narodi – uništenjem prvih deset plemena, a onda i uništenjem svih plemena prilikom razorenja Jerusalima, kad su umesto Boga izabrali Cezara. Naime kad je Pilat pitao: „Zar cara vašeg da razapnem?“ odgovorili su: „Mi nemamo cara osim Cezara.“ (Jovan 19,15)

Onda je Bog opet počeo sa svojom crkvom, sa Hristom kao glavom i organizatorom. A tajna Božja se ispoljila i objavila sinovima čovečjim, tajna koja nije bila poznata u ranijim vekovima, ali se sada Duhom Svetim otkrila Njegovim svetim apostolima i prorocima. Tajna koja je u večnim vremenima bila čuvana kao tajna, objavljena je Njegovim svetima, a „koja je Hristos u vama, nada slave“ (Kol. 1,27). Hristos je glava svakog čoveka i svih bića, time što je glava svakom pojedincu.

Međutim, onda se pojavila tajna bezakonja i stavila sebe na Božje mesto, pokazujući sebe da je Bog, i ponovno je vekovima i naraštajima skrivala tajnu Božju. Ali hvala Bogu, došao je dan kad je Gospodnji anđeo podigao ruku prema nebu i zakleo se Onim koji živi va vek veka, koji sazda nebo i što je na njemu, i zemlju i što je na njoj, i more i što je u njemu, da vremena više neće biti (Otk. 10,6). Nego u dane glasa sedmog anđela kad zatrubi, onda će se svršiti tajna Božija, kao što javi svojim slugama prorocima (7. stih). Tajna Božja će se ponovno pojaviti u svoj svojoj iskrenosti, čistoti i sili, a to je Božja sila. A dane glasa sedmog anđela počeli smo da oglašavamo pre skoro šezdeset godina.

Više ne sme da bude odlaganja, hvala Gospodu. Dosad ga je bilo previše. Bog je sada podigao svoju ruku da po drugi put izbavi svoj raspršeni narod iz Egipta i Husa i Patrosa i Senara i s morskih ostrva. I On namerava da nas odvede u zemlju koju je obećao, za koju se zakleo da će je dati Avramu, Isaku i Jakovu.

Međutim, to će se dogoditi samo stvaranjem, jer kad dođe taj dan Onaj koji sedi na prestolu reći će: „Vidi, činim sve novo“ (Otk. 21,5 – Čarnić). **Prema tome, jedino Božjim stvaranjem će se na nama ispuniti obećanja data Avramu, i mi svi ćemo jedino Božjim stvaranjem ući u nasledstvo obećano Avramu.**

Zato je prvo poglavlje 1. Mojsijeve napisano za nas, jer oni za koje je bilo napisano u prošlim vremenima nisu naučili lekciju. Ona je bila odlagana, odbijana, odbacivana, stavljena na stranu. Međutim, sada je Gospod obećao da više neće biti odlaganja. „Jer još malo, vrlo malo, pa će doći Onaj koji treba da dođe i neće odocniti“ (Jev. 10,37). To vreme je kucnulo. Pošto je Božja namera u pisanju 1. Mojsijeve dosad bila odlagana, a sada je došlo vreme kada kaže da treba da se ostvariti, i sve što je zapisano u prvom poglavlju 1. Mojsijeve za *nas je sadašnja istina*.

Hajde da onda proučimo prvo poglavlje 1. knjige Mojsijeve. Šta nalazimo u njemu?

„U početku stvori Bog nebo i zemlju“ (1. Moj. 1,1). Kako je to učinio? – „Rečju Gospodnjom nebesa se stvoriše, i duhom usta Njegovih sva vojska njihova“, „jer On reče, i postade“ (Psalam 33,6.9). Setimo se da ovo nije napisano prvenstveno kao istorija stvaranja, već zato da nam pokaže Božja sredstva, Božji postupak stvaranja, i da nas upozna s tim procesom. Tako da bi nas mogao dovesti do onog većeg stvaranja koje je pripremio i obećao još od Avramovih dana.

Šta to znači za nas? U tim prvim rečima u 1. Mojsijevoj nalazimo lekciju za sve nas. Bog je stvorio nebo i zemlju svojom rečju. A šta je s nama? 1. Petrova 1,23-25 (SSP): „Jer, vi niste ponovo rođeni iz raspadljivog semena, nego iz neraspadljivog - živom i postojanom Božijom rečju. Jer, ‘svaki čovek je kao trava i sva njegova slava kao poljski cvet: trava se osuši i cvet otpadne. A Gospodnja reč ostaje doveka’. A ta Reč je evanđelje koje vam je objavljeno.“

Reč kojom je Bog u početku stvorio nebo i zemlju je reč jevanđelja, koje je sada objavljeno među vama. Prema tome, u prvim rečima u 1. Mojsijevoj nalazi se jevanđelje. Prve reči u 1. Mojsijevoj su objava jevanđelja. A sa ovim je povezan tekst u Efescima 2,8-10: „Jer ste blagodaću spaseni kroz veru; i to nije od vas, dar je Božji, ne od dela, da se niko ne pohvali. *Jer, mi smo njegovo delo, stvoreni u Hristu Isusu* za dobra dela koja je Bog unapred pripremio da u njima hodimo.“ (kombinacija prevoda Karadžić-SSP)

Mi smo Njegov posao (delo), sazđani u Hristu Isusu. Kao što vidite, prvi korak u hrišćanstvu, prvi korak koji Bog želi da ljudi učine, može da bude učinjen samo stvaranjem, može da bude učinjen samo kada budemo nanovo stvoreni. Postati hrišćanin je isto tako stvaranje, kao što je to na početku bilo stvaranje sveta. Niko nikad ne može da postane hrišćanin, osim ako je stvoren baš kao što je i svet stvoren u početku.

A velika lepota ove istine je da to svi lako mogu da učine. Ako smo se pomirili s tim da se to može ostvariti samo stvaranjem, „ja“ se potpuno gubi. Čovek zna da u njemu nema sposobnosti stvaranja i jednostavno mora da odustane. I kada zna da se to može ostvariti samo stvaranjem, pa se nađe licem u lice sa Stvoriteljem, onda je lako, jer Bog može da stvara jednostavno izgovaranjem reči: „On reče, i postade.“ (Psalam 33,9)

Dalje: „U početku stvori Bog nebo i zemlju. A zemlja beše bez obličja i pusta, i beše tama nad bezdanom.“ *Svi smo mi tama, ali Bog nas ponovo stvara.* Naš život, sve dok nas Bog ne stvori ponovno, ne vredi ništa, pa čak i manje od tog. A ipak kada nas Bog ponovno stvara za život pravednosti, za život pobožnosti, kakva je onda situacija? Zar nije bez obličja i pusta? *Kad Bog uzme čoveka od sveta, od tame koja se oseća, i iznova ga stvori, sve što je pred njim novo je.* A taj novi život koji čovek treba da nađe i koji treba da se nađe u čoveku, kakvo je njegovo stanje? On je bez obličja i pust? Ali, pogledajte šta sledi: „I duh Božji dizaše se nad vodom. I reče Bog: Neka bude svetlost. I bi svetlost.“ (1. Moj. 1,2.3)

Reč koja je prevedena sa „dizati“ u izvornom obliku znači „ležati na jajima.“ Ista je to misao koju je Isus izrekao o narodu u Jerusalimu: „Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslana k sebi! Koliko puta htela da skupim čeda tvoja kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila [sakupljao bih vas; ležao bih na vama kao na jajima; zaklonio bih vas i iz tog legla izveo novorođenu stvar na slavu Bogu], i ne htela. Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta.“ (Luka 13,34.35)

Misao koju je Isus izrekao u ovim rečima o Jerusalimu potpuno je ista kao i ona koju je izgovorio u drugom stihu 1. Mojsijeve. Božji Duh je lebdeo nad onim što je stvoreno, a to je pre nego što je Božji Duh došao, bilo bez obličja i pusto. Ali, kad je Božji Duh došao i plegao nad time, počela je organizacija. Tada je počeo Božji put organizovanja.

Kao što vidite, ovaj predmet večeras nastavak je istog predmeta o organizaciji koji smo imali pre neko veče. I kao što vidite to prvo dolazi pojedincu, a od njega se prenosi dalje na telo. I braćo, Bog je počeo svoje blagosloveno delo. Neko veče smo proučavali da to mora doći od Glave. Božja organizacija mora da dođe od Glave, a to je Isus Hristos, Glava crkve, a zatim dolazi i do pojedinca.

Pogledajte sada korak koji je danas učinjen u Generalnoj konferenciji. Želim da vidite da to nikad ne može da stane dok nije dostiglo svakog pojedinca i dovelo ga licem u lice sa Bogom, da bi stajao sam samo sa Bogom. Danas je izložen pa i odobren poziv za lokalno samoupravljanje na određenom mestu. Vrlo dobro. A onda je ovde rečeno da to treba prihvatiti i u drugim delovima. Vrlo dobro. A kad taj okrug bude organizovan, u njemu će biti samostalna uprava. Međutim, isti proces mora ići i dalje – svaka konferencija mora da postane samostalna lokalna konferencija, i svaka crkva mora da bude samostalna mesna crkva, i *svaki pojedinac* mora da bude *samoupravni lokalni pojedinac*.

Ali, niko na ovome svetu ne može da bude samoupravni pojedinac, osim ako je Bog u Isusu Hristu njegova Glava, i ako tim čovekom upravlja Božja sila. Jedinu pravu samostalnu upravu na ovome svetu ima čovek koji živi u slobodi kojom ga je Isus Hristos oslobodio, pa gospodari svojim zlim „ja“, dok božansko živi u njemu, a to je Isus Hristos. I tada se on može suočiti s neprijateljem i zlom i zgaziti ga. Tako on stoji u slobodi koju mu je nebo donelo, odnosno kojom ga je Bog oslobodio – slobodan pojedinac koji samostalno upravlja, kakvog ga je Bog načinio da bude u početku, a kakvog ga čini da bude i kada ga nanovo stvori.

Zar ne vidite da se ovaj korak koji smo danas učinili nikad ne može na tome zaustaviti? Zar to nije potpuno jasno? Onda braćo, ono što svako na ovoj konferenciji treba da učini je da to obavi što pre moguće. **Prema tome, svako od nas mora da to uspostavi u sebi i da bude samoupravni lokalni pojedinac na slavu Bogu. Ali, nema čoveka koji to može da učini osim, kako sam već rekao, Božjom silom u sebi. I niko ne može da to učini i ostane lokalni samoupravni čovek, osim ako stoji sam s Bogom, nezavistan od svih drugih i svega drugoga u celom univerzumu.**

Međutim, to ga ne odvaja od drugih. Naše pravo jedinstvo s drugima je u našem boravku nasamo s Bogom. Naše najistinitije zajedništvo, naša najiskrenija ljubav, naše najnežnije saosećanje i pristupanje svim ljudima, nalazi se samo u tome da stojimo potpuno sami sa Bogom, odvojeni od svega drugoga.

Ponavljam, korak koji je danas učinjen ne sme nikad da stane dok se svaki adventista ne suoči sa Bogom. Svako sam za sebe i sam sa Bogom. A zašto treba da se nađemo licem u lice s Bogom? Da odredimo svoj položaj, na koji smo pozvani. A kad odredimo svoj položaj, dopustimo Bogu u Hristu da bude Glava i Veliki organizator.

*Ali to, to se događa samo pomoću Božjeg Duha, Svetog Duha, koji je nad svime. Isus je otišao. Bio je ovde. Bio je Glava Crkve kad je bio ovde. Ali je rekao: „Bolje je za vas da ja idem.“ Za vas nije dobro da ostanem, moram da idem. „Jer ako ja ne idem, utešitelj neće doći k vama; ako li idem, poslaću Ga k vama“ (Jovan 16,7). Za to postoji više od jednog razloga, ali razlog koji se sada nas tiče, zašto je Isus trebalo da ode da bi Utešitelj mogao doći, bio je taj što Isus u telu nije mogao da bude istovremeno na svim mestima. Nije mogao u telu da bude sa braćom u Australiji i sa braćom sada ovde. Ali kada je otišao, poslao je Svetoga Duha koji lebdi nad svim što je Bog stvorio, i tim Duhom Isus Hristos može da postane glava svakog delića svoga stvaranja. *Znači, nad svakom dušom, svakim pojedincem na zemlji koji spada pod ovo stvaranje i koji je postao deo Božjeg stvaranja, lebdi Sveti Duh. Tako Hristos postaje Glava tom pojedincu i čovek ima Savetnika koji je sposobniji da da savet od bilo kog čoveka iz Batl Krika.**

Takođe je velika prednost, jedna od najvećih prednosti u tome što Isus Hristos, Glava tog pojedinca, svojim Svetim Duhom može odmah da da savet i da pošalje pomoć, kada je to potrebno; i to je ogromna prednost nad mogućnošću da se pošalje pismo u Batl Krik, kome treba najmanje mesec dana da stigne, a onda se još mesec dana gubi da se na njega odgovori i da stigne do broda

koji će ga vratiti; a onda prođe još mesec dana – pa dobijete odgovor posle tri meseca, da biste znali nešto o delu koje je trebalo obaviti još pre tri meseca. **Neka nas Gospod poveže sa sobom da nađemo ovu stvaralačku silu u Njemu, kojom će svaka duša naći Isusa Hrista, svoju Glavu i Savetnika, danju i noću, zauvek.** I to je taj proces.

Idemo ponovo u prvo poglavlje 1. Mojsijeve: „I duh Božji dizaše se nad vodom.“ I Bog reče: „Neka bude svetlost. I bi svetlost“, i svetlost je bila život. Ali, stvaranje nije bilo dovršeno. Stvaranju nije bio kraj. Nije bilo dovršeno ni sada kad je Božji Duh lebdeo nad njim. Učinjeni su i drugi koraci. No, nema potrebe da iznosim sve detalje. Jednostavno želim da vam iznesem činjenicu. Razmislite! Zatim beše svod, a potom sledećeg dana vode su sabrane na jedno mesto, pa se pojavilo kopno. A onda je zemlja iz sebe donela plod. I tako je to išlo kroz svih šest dana.

Ovi koraci nisu učinjeni – pratite dobro i pažljivo ovu misao, jer ona je suptilna i zahteva oštar um da bi je shvatili; a kada je shvatite onda to ostaje zauvek. Ovi uzastopni koraci u stvaranju sveta, u celom tom postupku stvaranja, nisu učinjeni tako što je *napredovalo* ono što je izvorno stvoreno. Uzastopni koraci u prvoj glavi 1. Mojsijeve nisu učinjeni napredovanjem izvornog dela stvaranja. [Glasovi po celom domu: Amin.] Vidite li? Kako su učinjeni ovi koraci? **Postupnim stvaranjem. I to nam govori da mi postajemo hrišćani samo stvaranjem. Mi i ostajemo hrišćani samo stvaralačkom silom. Mi rastemo u hrišćanskoj blagodati samo uzastopnim Božjim stvaranjem. U hrišćanskom životu nema razvoja osim direktnim delovanjem Božje stvaralačke sile s neba, kroz Njegovu reč, Svetim Duhom.**

Da li sada počinjete da shvatate razlog zašto se Izrailju, koji je upravo izišao iz Egipta, daje izveštaj o stvaranju? Bog je želeo da svaki pojedini Izrailjac upozna Božju stvaralačku silu, koja dan i noć prebiva u njegovom životu. Tako da ova Božja stvaralačka sila bude njegov život. Ali, to se odlagalo i odlagalo, i sada je došlo k vama i meni. I *mi smo* sada narod kome je Bog napisao prvo poglavlje 1. knjige Mojsijeve.

Uzgred, ima u ovome još nešto. Izuzetno je važno da primetimo kako su upravo u ovo (sadašnje) vreme, kada je prvo poglavlje 1. Mojsijeve odgurnuto u stranu, a (sa ciljem) da bi se prihvatilo da je sve nastalo evolucijom a ne stvaranjem, ceo svet pa i sve crkve to prihvatile. *Vreme je da Bog otkrije svome narodu pravu filozofiju prvog poglavlja 1. Mojsijeve, tako da Bog u svome narodu može pred svetom da uzdigne svoju svetlost i silu Njegovog stvaranja, nasuprot podmuklih sotoninih prevara koje svet odvode u večnu propast. U tome je stvar i Bog želi da se svako od nas, Njegov narod, tako poveže sa ovom stvaralačkom silom, i da ona živi u nama kao jedino sredstvo za naše napredovanje, za naš hrišćanski rast; da bismo mogli da stojimo u Božjoj svetlosti i na čvrstom temelju Božje reči, i posvedočimo o njoj na takav način da svet u nju ne može da posumnja. Oni mogu da je odbace tako što bi odlučili da joj se ne predaju, ali da ne mogu da u nju posumnjaju, jer će u njoj biti sila. Bog želi da posvedočimo da je ova nova filozofija o prvom poglavlju 1. Mojsijeve lažna, kvazi-nauka. On želi da istaknemo pravu nauku 1. Mojsijeve. On želi da prava filozofija 1. Mojsijeve obasja svet. Prava nauka i filozofija 1. Mojsijeve je stvaranje. I niko to ne može da poučava, i niko to ne može da iznosi, ako to ne zna iz svog ličnog života.*

Ovi **uzastupni koraci u stvaranju nisu učinjeni razvojem od izvornog početka neba i zemlje, već je svaki korak bio direktno stvaranje rečju koju je Bog izgovorio.** Bog je rekao: „Neka bude svod“ i bi tako. „Potom reče Bog: Neka se sabere voda što je pod nebom na jedno mesto, i neka se pokaže suvo. I bi tako.“ „Opet reče Bog: Neka pusti zemlja iz sebe travu, bilje, što nosi seme, i drvo rodno, koje rađa rod po svojim vrstama, u kome će biti seme njegovo na zemlji. I bi tako“ i tako dalje. **Ali, kada mi treba da uzrastemo braćo, tako što ćemo pokušati da to bolje uradimo, dajući ovo ili**

ono obećanje, uvereni da ćemo to bolje obaviti..., onda je to iscrpljujući, zamoran i besplodan proces. A kad znamo da se pravi napredak, pravi rast u hrišćanskom životu i pravi razvoj hrišćanskog srca, odigrava postupnim Božjim stvaranjima kroz Njegovu reč izgovorenu u Duhu, onda sve što je potrebno jeste da nađemo tu reč – i ona se ostvaruje. U tome je pravo rešenje.

Da li ste ustanovili da ste neplodni? Jeste li u svom životu našli stvari koje su, što se tiče vašeg cilja, vaše težnje za pravednošću, bile uzaludne – neuspešne? Evo leka: Kad uočim nedostatak u svom životu – nešto što nije od Boga, što nije odraz (izraz) Božje reči – moram istraživati Pismo dok ne nađem reč koju mi Bog upućuje po tom pitanju, i onda me ta reč u tome obnavlja (čini novim), staro je prošlo i sve novo postaje.

[Glasovi: Amin.]

To je filozofija istraživanja Pisma. O, istraživati Pisma radi doktrine, istraživati Pisma radi propovedi, istraživati Pisma radi nalaženja argumenata, sve je to taština, umor duhu i idolopoklonstvo. Ali, istraživati Pisma da nađem Božju stvaralačku reč, da izaberem stvaranje, Božju pravednost umesto moga greha – to će staviti Božju silu, Božju snagu, na mesto moje slabosti. To će učiniti da se Bog pojavi umesto mene. I to je istraživanje Pisma, to je spasenje duše. Zar nema dovoljno prostora za to? Zar nema dovoljno razloga da započnemo sa takvim istraživanjem Pisma?

Zar to nije blagoslovena mogućnost, zar to nije ohrabrujuća poruka svakoj duši koja se oseća jadnom, koja se oseća potištenom, koja vidi sebe kao žrtvu neprijateljeve sile – zar to nije blagoslovena vest koju Bog šalje da „On reče i postade“? Samo nađite reč izgovorenu od Boga i vaša je slabost nestala pred Njegovom stvaralačkom silom, kao u izgovorenoj reči kroz Duha.

[Glasovi: Amin.]

„On reče, i postade.“ U ovoj Božjoj reči, koju iz dana u dan čitamo u Svetom pismu, isto je tako izgovorena Božja reč kao ona koju je izgovorio u početku, koja je stvorila nebo i zemlju.

Vraćamo se u 1. Mojsijevu: *ovaj proces uzastopnog stvaranja nastavljen je dok se nije pojavio Božji ideal, savršen čovek*. Stajao je tamo, savršen, stvoren Božjom silom, stajao je Sin Božji. Zar ne? – „...sina Adamovog, sina Božijeg“ (Luka 3,38). „Tako se dovrši nebo i zemlja i sva vojska njihova“ (1. Moj. 2,1). Zatim je Bog počinuo. Subota je bila pečat – predivan, osvežavajući odmor koji je Bog uzeo, posmatrajući *dovršeno stvaranje od početka do savršenstva*.

Jer smo mi Njegovo delo sazdana u Hristu Isusu. Božji Duh lebdi nad ovim novim stvorenjem i čini da izgovorena stvaralačka reč dovodi do savršenstva ovo novo stvorenje, „do savršenog čoveka, do pune mere Hristovog rasta“ (Efe. 4,13 – Čarnić). A tada će i Božji pečat biti utisnut.

Onda će Gospod ponovo počinuti i radovaće se nama pevajući. On će počinuti. „Umiriće se u ljubavi svojoj“ (Sofonija 3,17). Bog će ponovno počinuti. Vama je to poznato, jer kad je Isus došao, rekao je: „Otac moj stalno radi, pa radim i ja“ (Jovan 5,17 – Čarnić). Dolazi vreme kad će ponovo počinuti. U izvornom stvaranju Otac je činio, kao i Isus što je činio, preko Svetog Duha koji je pratio to delo i usavršio stvaranje, kome se Bog radovao i od koga je počinuo i osvežio se. *Ali, to stvaranje je odbačeno i Bog je počeo nanovo da stvara i to je nastavio dosad*. I čim ono bude završeno, i kada bude završeno – čitajmo reči u Sofoniji, trećoj glavi, trinaesti stih:

„Ostatak Izrailjev neće činiti bezakonja [ostatak koji drži zapovesti Božje i ima svedočanstvo Isusa Hrista] – ostatak Izrailjev neće činiti bezakonja niti će govoriti laži, niti će se naći u ustima njihovim jezik prevaran; nego će pasti i ležati i neće biti nikoga da ih plaši. Pevaj, kćeri sionska; klikuj, Izrailju; raduj se i veseli se iz svega srca, kćeri jerusalimska! Ukloni Gospod sudove tvoje,

odvrati neprijatelje tvoje; car Izrailjev Gospod usred tebe je.“ *Ustanimo u slobodi kojom nas je oslobodio uklanjajući neprijatelja.* „Car Izrailjev“ – pravi Bog. „Car Izrailjev Gospod usred tebe je, nećeš se više bojati zla.“ Blagosloven Gospod! „U onaj dan.“ Ovo se odnosi na nas. Poslušajmo reč: „U onaj dan reći će se gradu Jerusalimu: Ne boj se, Sione: Nemoj da ti klonu ruke. Gospod Bog tvoj, koji je usred tebe, silni, spašće te; radovaće ti se veoma, UMIRIĆE se u ljubavi svojoj [Verništvo: „Slava Gospodu!“], veseliće se tebe radi pevajući.“

Bog će ponovno počinuti i okrepiti se kad ovo stvaranje, koje nam je doneo, bude dovršeno blaženim staranjem Božjega Duha. Braćo, to je tako. Znaete da je pisano kako će u poslednje vreme Božji narod biti zaklonjen plaštom Njegovog Duha. Sada je to vreme. *Prema tome, braćo, ono što ovde treba da uradimo – ceo skup, svi zajedno, a pre svega delegati – jeste da priznamo tu činjenicu, da prepoznamo ovu Božju stvaralačku silu, da je nađemo za sebe, da nas ponovo stvori, da uvek hodimo i prebivamo u prisutnosti tog Duha koji se stara* [Verništvo: „Amin.“]. *Tako da kad se sastanemo, čak i pre nego što se sada razdvojimo, sedećmo, razmišljati, govoriti i živeti u prisutnosti ovog Duha koji se stara.*

Kad se sada razide i razdvojimo, kad odemo u svoje sobe, neka to bude *u prisutnosti tog Duha koji se stara.* Kao i kada budemo u sobama neka to bude *u prisutnosti ovog Duha.* I dok iz dana u dan budemo dolazili na zasedanje, i išli na naše odbore za pripremu, neka svako korača *u prisutnosti ovog Duha koji se stara.* *Onda će se u svakoj duši ostvariti ono što je rečeno Mariji (ono što je važilo za nju važi i za nas): „Duh Sveti doći će na tebe, i sila Najvišeg oseniće te; zato i ono što će se roditi biće sveto, i nazvaće se Sin Božji“ (Luka 1,35).* [Verništvo: „Amin.“] Jer taj Duh koji se stara je Duh koji donosi i rodove. I tada ćemo klicati i radosno pevati: „Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac, da se deca Božija nazovemo i budemo!“ *Onda će se obistiniti i to da „svet ne poznaje nas [hvala Gospodu!], jer Njega ne pozna.“ (1. Jov. 3,1)*

Braćo, svet nas je dobro upoznao. Postoji i dobar razlog što nas poznaje. Bili smo vrlo slični svetu, tako da nas svet dobro poznaje. Ali, Gospod želi da nas izbaviti od svega toga, i svet nas više neće poznavati, jer više neće moći prepoznati da smo od sveta. Znaće da više nemamo zajednice sa svetom, da naši interesi nisu usredsređeni na zemaljske stvari i Duh koji se stara neće u nas takav karakter, i učiniće da izgovaramo takve reči, i daće nam takav izgled u svetu, da nas ništa neće prepoznati osim Neba. A to poznavanje je dovoljno.

Ovo je samo početak 1. Mojsijeve. Ne radi se o celoj knjizi. Setite se, celu knjigu je napisao Mojsije dok je pasao ovce, a cela ova knjiga sada pripada nama. Međutim, sve ostalo u knjizi neće nam biti od koristiti ako ne nađemo nauku i filozofiju prvog poglavlja ove knjige. Jer je to početak Božjeg stvaranja i Božjeg procesa i svega. I ništa drugo nećemo shvatiti onako kako jeste, sve dok prvo to ne usvojimo. Tek je u svetlosti toga sve ostalo jasno. I sve to je naše, hvala Gospodu.

Istražujmo Pismo. Čitajmo prvo poglavlje 1. Mojsijeve. Pročitajmo ga svi pre nego što dođemo ovamo sutra ujutro. **Dobar plan koji treba da sledimo (a ja sam ga dovoljno praktikovao da znam da je dobro, pa to i preporučujem) je da čitamo uvek iznova, uvek iznova, prvo poglavlje 1. Mojsijeve, dok u svakom stihu ne vidimo, i to sklopljenih očiju, hrišćansko iskustvo, pa i u svom ličnom životu iz dana u dan. Onda će se Božji Duh starati nad tim stvaranjem koje Bog sprovodi, da bi nas doveo do savršenstva u Hristu Isusu. Tako da će Božje delo biti obavljeno, pa će doći pobeda svetih, i mi ćemo se radovati pred Gospodom sada i zauvek.** A crkva će se razvijati u sveti hram u Gospodu, i Hristos će da stavi predsebe slavnu crkvu, koja nema mane ni mrštine, ili takvog čega, nego će biti sveta i bez mane.

Poslušnost je najbolji uspeh. Hristos nam nije rekao da za Njega osvojimo svet, već da propovedamo jevanđelje svakom stvorenju.

„Ćutimo kad se radi o tuđim slabostima, budimo spremni da pomognemo, tolerantni, nežni jedni prema drugima. ... Odbacimo svaku porugu koja satire i gnev koji žigoše. Koristimo mnogo više ulje i vino milostivog Samarijanina.“ – *Amiel*.¹

¹ *Henry F. Amiel*, švajcarski filozof, pesnik i kritičar. *Amiel's Journal*, str. 234.

PROPOVED – AVRAMOVI NASLEDNICI – BR. 3.

STAREŠINA A. T. JONES

(10:45 časova, 13. april 1901)

Treće poglavlje Galatima poslanice, poslednji stih: „A kad ste vi Hristovi, onda ste seme Avramovo, i po obećanju naslednici.“ U 26. stihu istog poglavlja napisano je: „Jer ste vi svi sinovi Božji verom Hrista Isusa.“ Zaključak iz ovoga je: „Onda ste seme Avramovo, i po obećanju naslednici.“

Niko na svetu nikad ne može da ima veću imovinu niti viši položaj od Avramovog semena, Avramovog deteta, jer on je otac svih koji veruju. Oni koji su rođeni samo po telu nisu deca Božja. Ali, deca obećanja računaju se kao seme. Pošto su oni koji su od obećanja, seme, Hristovi su, oni su deca Božja i po obećanju naslednici. Oni su naslednici Božjih obećanja, i naslednici sa Avramom prema Božjem obećanju.

Da bismo znali koje su to stvari koje nasledujemo, dobro je da proučimo Avramov život koji uglavnom nalazimo opisan u 1. knjizi Mojsijevoj. Prva knjiga Mojsijeva nas u prvom poglavlju upozna sa stvaralačkom silom, upozna nas sa Stvoriteljem i delovanjem Njegove sile, a nadalje nam izveštaj u 1. Mojsijevoj pokazuje šta čini delovanje ove stvaralačke sile. To su deca Božja – naslednici prema obećanju koje je Bog dao Avramu.

U dvanaestom poglavlju 1. Mojsijeve, u prvom stihu piše da je Bog rekao Avramu: Idi iz zemlje svoje i od roda svog i iz doma oca svog – i tako dalje. Ako se vratimo malo unazad, poslednji stihovi jedanaestog poglavlja beleže da je Avramov otac uzeo Avrama i Lota, njihove žene, izišao iz Ura Haldejskog i došao u Haran i tu se nastanio. Onda je otac umro, pa je Avram došao u Palestinu. Avram je trebalo da izađe iz svoje zemlje i učini ono što mu je Bog rekao, da bi mogao primiti ono što mu je On nameravao dati. Da bismo znali šta nasledujemo, pošto smo deca Avramova, bitno je da znamo šta je to Avram primio od Boga. Kad znamo šta je Avram primio, onda znamo šta je naše kad smo deca Avramova. A kad znamo kako je Avram primio te stvari od Boga, onda znamo kako ćemo ih i mi primiti od Boga, pošto smo deca Avramova.

Šta je zapravo Bog rekao Avramu? „Idi iz zemlje svoje i od roda svog i iz doma oca svog u zemlju koju ću ti ja pokazati. I učiniću od tebe velik narod, i blagosloviću te, i ime tvoje proslaviću, i ti ćeš biti blagoslov. ... U tebi će biti blagoslovena sva plemena na zemlji“ (1. Moj. 12,1-3). U skladu s tim prvo što je Avram učinio bilo je da ode iz svoje zemlje. Ali kad je iz nje izišao, s njim je bila njegova rodbina i dom njegovog oca. Kad je njegov otac umro i Avram krenuo dalje, njegova rodbina je još uvek bila s njim. Otišao je u Palestinu, pa dole u Egipat, i rodbina je još uvek bila s njim. Vratio se u zemlju, ali je rodbina i dalje bila sa njim. A Bog mu još nije pokazao zemlju za koju je rekao da će mu je dati. Međutim, došlo je vreme kad se njegova rodbina odvojila od njega. „A Gospod reče Avramu, pošto se Lot odeli od njega: Podigni sada oči svoje, pa pogledaj s mesta gde si na sever i na jug i na istok i na zapad“ (1. Moj. 13,14). Avram je trebalo da pogleda na sve ove strane. Trebalo je da pogleda na sever i vidi šta je trebalo da vidi; trebalo je da pogleda na jug i vidi šta je trebalo da vidi; trebalo je da pogleda na istok i vidi šta je trebalo da vidi; trebalo je da pogleda na zapad i vidi šta je trebalo da vidi. I sve što vidi pripada njemu zauvek, jer „tebi ću dati i semenu tvom do veka“ (Stih 15). Sve što je Avram onda video, danas je naše. I Bog želi da budemo tamo gde je Avram bio, u položaju da možemo pogledati na sve strane sveta i videti šta nam pripada. On želi da budemo narod koji je u stanju da pogleda oko sebe i vidi šta Bog pokazuje. Avram bi video vrlo

malo da je pogledao samo na sever; morao je da pogleda na sve strane i vidi sve, da bi imao ideju o tome šta mu pripada. Tako je i sa nama.

Šta je Avram video tog dana dok je gledao? Pisano je da obećanje o nasledstvu nije dato Avramu ili njegovom semenu kroz zakon, već kroz pravednost verom. Prema obećanju trebalo je da bude naslednik *sveta*. Prema tome, kad je Avram na Božju zapovest pogledao na sever, jug, istok i zapad, video je svet – svet kakav jeste i kakav će biti, njegov svet – ne svet kakav jeste već kakav će biti, svet koji će doći. Kad mu je Bog rekao da podigne oči i vidi, Avram je tog dana video svet koji će doći. A video je više pošto mu je Bog rekao da podigne oči, nego da je podigao oči i gledao a da mu je to Bog nije rekao.

Kad Bog nekome kaže da pogleda, onda ovaj ima da vidi više nego što bi video da mu Bog nije rekao da pogleda. Gospod je rekao Avramu da ide iz svoje zemlje, iz roda svog i iz doma oca svog, „u zemlju koju ću ti ja pokazati.“ Avram je davno pre toga proputovao zemlju i posetio Palestinu. Prošao ju je od severnog kraja do južnog, sve do Egipta. Izišao je iz Egipta i nastanio se na jugu Palestine, i onda opet krenuo prema severu Palestine, a da nikad nije video ono što će mu Bog pokazati. Bog mu još nije pokazao ono što je trebalo da vidi. Međutim sada, kad se nalazi na mestu na koje ga je Bog pozvao – izvan svoje zemlje, svog roda i doma svog oca – nalazio se tamo gde ga je Bog pozvao. I sada Bog kaže: Pokazaću ti ono što sam rekao da ću ti pokazati. I sada mu pokazuje zemlju koja će biti njegova, a ta zemlja je budući svet.

Štaviše, Gospod je rekao Avramu: „Podigni sada oči svoje, pa *pogledaj s mesta gde si* na sever i na jug i na istok i na zapad.“ Nećeš izgubiti iz vida to gde si, Avrame, kad podigneš oči prema onome što treba da vidiš. Gledajući taj drugi svet koji je Bog pokazao Avramu, on nije trebao da izgubi iz vida ovaj svet, već da bolje vidi ovaj svet nego što ga je mogao videti da nikad nije video onaj drugi.

Jedino kad vidi budući svet, svako može da vidi ovaj svet u njegovom pravom svetlu. Samo kad vidi budući svet duša može da oceni pravu vrednost sveta u kome živi. Zato je Bog pozvao Avrama da pogleda, ponavljam, kad je rekao: „Pogledaj s mesta *gde si*.“ Ne zaboravi mesto gde jesi i odatle pogledaj. Neka ti se horizont proširi dok ne vidiš sve to sa mesta gde jesi, a onda pređi na slavno polje koje ti Bog omogućuje da vidiš, tako da ovaj svet sa njegovim interesima i njegovom vrednosti pred Bogom pređu u budući svet i u širinu Božje mudrosti i saznanja. To je Bog učinio da Avram vidi i Avram je to video. I od tog dana zauvek je to video, a video je i sve što tome pripada.

Međutim, Avramu je rečeno ne samo da „ću tebi dati“, nego tebi „i semenu *tvom*“ daću ga u večni posed. Avram to nije trebalo da ima bez semena. A ni seme to nije trebalo da ima bez Avrama. „Tebi ću dati i semenu *tvom*.“ *I kada je Avram gledao, gledao je kroz Hrista. A ono što je video, video je u Hristu. I zato je uvek kasnije, šta god da pogleda, gledao na to u Hristu i kroz Hrista.* Kad je Isus došao, rekao je onima koji su mislili da su deca Avramova, koji su se ponosili time što su Avramova deca, a koji su odbacili obećano seme Avramovo zbog svoje oholosti što su deca Avramova – njima je rekao: „Avram, otac vaš, bio je rad da vidi dan moj; i vide, i obradova se“ (Jovan 8,56). Avram je za svog vremena video Hristov dan i zato se radovao, tako se raduje i svako ko vidi Hristov dan kao što ga je Avram video.

Zato je u jedanaestom poglavlju Jevrejima poslanice dalje pisalo o Avramu, Isaku, Jakovi i Sari: „Svi su oni živeli u veri sve do svoje smrti, ne primivši obećano. Samo su ga izdaleka videli i pozdravili, priznajući da su stranci i došljaci na zemlji. A oni koji tako govore, pokazuju da traže otadžbinu. Da su pri tom mislili na onu iz koje su došli, imali su još priliku da se u nju vrate. Ali, oni

su čeznuli za boljom, to jest nebeskom otadžbinom. Zato se Bog ne stidi da se zove njihov Bog jer im je pripremio Grad“ (Jev. 11,13-16 – SSP).

Pismo kaže da samo oni koji hode (žive) u toj veri našeg oca Avrama mogu da prime ono što je Avramovo. Da bi mogao da vidi ono što mu je Bog želeo pokazati, Avram je prvo bio pozvan da napusti svoju zemlju. „Idi iz zemlje svoje.“ To je prvo što mora da učini svako na ovom svetu da bi mogao da vidi ono što je Bog pokazao Avramu, ili što je Bog trebao da mu pokaže. Na prvom mestu je da napustite svoju zemlju. To možete da učinite samo onako kao što je to Pismo istaklo – na način na koji je to Avram učinio – zbog činjenice da postoji zemlja u koju treba da odemo. „Idi iz zemlje svoje ... u zemlju koju ću ti ja pokazati.“ Zapazite da, kad je Avram video zemlju koju mu je Bog hteo pokazati, nije odmah ušao u nju; jer otkad je Bog obećao da će mu je dati, za svog života Avram nikad nije ni stupio nogom u nju. Ali, Bog je rekao da će je dati njemu i semenu njegovom nakon njega.

Dakle situacija je sledeća: Bog je pozvao Avrama da ide iz svoje zemlje, pokazao mu je zemlju u koju će ga dovesti, ali ga za njegovog života na ovome svetu nije doveo u nju. *Prema tome, pošto je pozvan da ide iz svoje zemlje, a nije ušao u zemlju koja mu je obećana, u stvari on je ovaj svet napustio bez zemlje na ovome svetu. Zapazite, ne kažem da je ovaj svet napustio bez zemlje. Bio je ostavljen na ovome svetu bez zemlje na ovome svetu.*

I to znači napustiti svoju zemlju na Božji poziv i otići u zemlju koju vam On pokazuje i koju će vam pokazati. *To je razlog zašto nijedan čovek nije mogao da uspe, i što niko ne može da ostvari želju da ima dve zemlje. Ponavljam, nikad niko nije uspeo u svom naporu da ima dve zemlje. Čak i zemlje ovoga sveta priznaju ovaj princip. Sve zemlje ovoga sveta priznaju činjenicu da niko ne može da ima dve zemlje. Prema tome, računa se da svako pripada zemlji u kojoj se rodio. Ako se odluči da ima drugu zemlju, mora da se odrekne svoje zavičajne zemlje i odanosti svim drugim vlastodršcima bez obzira ko oni bili, a posebno onih iz zemlje u kojoj se nalazio. To je priznato među ljudima koji vladaju zemljama ovog sveta.*

Ako je tako među ljudima i zemljama koje nalikuju, kako je moguće da bude drugačije u zemljama koje uopšte međusobno ne nalikuju? Ako čovek ne može da bude državljanin dve zemlje i ne može da ima dve zemlje na svetu, a koje vrlo nalikuju, kako može da ima dve zemlje i dva sveta koje uopšte ne nalikuju? *Ako ne možete da imate dve zemlje na ovome svetu, kako možete da imate zemlju u ovom i u budućem svetu? To jednostavno nije moguće i ko god to pokušava, izgubiće obe. Isus je sve ljude pozvao da izaberu nešto bolje. Odlučite se. Ne pokušavajte da istovremeno idete i jednim i drugim putem. Ili učinite da drvo bude dobro i njegov plod dobar, ili učinite da drvo bude loše i njegov plod loš. U staro vreme je bilo rečeno: „Dokle ćete hramati na obe strane? Ako je Gospod Bog, idite za Njim; ako li je Val, idite za njim“ (1. Car. 18,21). Ne pokušavajte da sledite Boga i Vala. Ne pokušavajte da sledite Boga time što ćete slediti Vala. Ne pokušavajte da sledite Vala i mislite da je to Bogu drago. Ovo dvoje se ne može zameniti, i vi ste u gorem stanju ako pokušavate oboje, nego da se opredelite za jedno, bez obzira šta to bilo. Bolje je da pokušavate da imate Vala i samo Vala, nego da pokušavate da imate i Vala i Boga, jer ko god pokušava da ima i Vala i Boga, ima samo Vala. I ko god pokušava da ima dve zemlje – jednu u budućem i jednu u ovome svetu – ima samo jednu zemlju, i propašće zajedno s ovim svetom.*

Toliko o ovom principu. Avram je napustio svoju zemlju i nikad nije zažalio zbog toga, iz blagoslovenog razloga što je sve vreme išao u otadžbinu. Zemlja u kojoj je bio bila je tuđinska od trenutka kad je video zemlju koja je najslavnija od svih zemalja. I uvek je tako. Niko na ovome svetu ne može da napusti svoju zemlju i da ide u drugu, jer ovoj prvoj pripada, jer je to zemlja njegovog

rođenja. *Tu se rodio i tu prirodno pripada. Ali hvala Gospodu, čovek se može nanovo roditi. Jedini način na koji možemo da odemo u tu drugu zemlju jeste da se nanovo rodimo. Zapazite, doći će i druge stvari koje nam pripadaju u Avramu kada ga primimo. Ali, one nikad ne mogu doći dok smo od ovog sveta, dok imamo zemlju na ovome svetu.*

Poslušajte: „I učiniću od tebe velik narod, i blagosloviću te, i ime tvoje proslaviću, i ti ćeš biti blagoslov. Blagosloviću one koji tebe uzblagosiljaju, i prokleću one koji tebe usproklinju; i u tebi će biti blagoslovena sva plemena na zemlji“ (1. Moj. 12,2.3). *Božji blagoslov namenjen je samo onima koji su napustili svoju zemlju, svoj rod i dom svoga oca.*

Nije da Bog posebno stvara novi blagoslov pa ga daje čoveku zato što je postupio ovako ili onako. Ne, ali kad smo se odvojili od tih stvari, onda dolazimo na mesto gde je blagoslov. To nas dovodi do blagoslova – stavlja nas tamo gde blagoslov počiva. To je prikazano u Isakovom životu. Sve šta je Avram imao, Isak je nasledio. Onda je otišao u filistejsku zemlju, a studenci (bunari) koje je Avram iskopao, pripadali su naravno Isaku. Filisteji ih nisu hteli i da bi to pokazali zatrpali su ih. Isakove sluge su jedan od tih studenaca otkopali. Ali, došli su Filisteji i rekli: Ovaj studenac je naš, i voda je naša.

Isak je otišao dalje i iskopao drugi bunar. Filisteji su opet rekli: Ovaj bunar je naš, i voda je naša. Isak je otišao dalje i iskopao novi bunar „i oko njega ne bi svađe“. Iste noći mu se javio Gospod i rekao ono što je rekao. **Da je Isak ostao na onom mestu, Bog mu se ne bi mogao javiti.** Da je tamo ostao, vidite, on bi tada ostao uprkos Filistejima. Onda bi morao da brani svoje studence i svoju zemlju. Morao bi reći: To je moje. A Filisteji su rekli: To je naše. Dobro, rekao je Isak, možete ih imati dok ste još tu; ja mogu da čekam. I tada je Isak rekao: Mi ćemo boraviti u ovoj zemlji, jer nam je Gospod dao prostor – Gospod nam je načinio prostor u ovoj zemlji. I kad mu je (Bog) obezbedio ovaj prostor, čak su i Filisteji došli i rekli: Videsmo zaista da je Gospod s tobom. Hajde da sklopimo savez da tu budemo zajedno u miru.

Nemojte misliti da nas Gospod želi lišiti nečega vrednog kad traži da se od nečega odvojimo. Može biti da On želi da to imamo. Međutim, postoji načelo: Niko na ovome svetu ne može da ceni ono što prima od Boga dok ne bude svestan da je to dobio od Boga. Gospod želi da se vi i ja odvojimo čak i od stvari koje imamo, tako da ćemo ih, ako On želi da upravo njih imamo, primiti od Njega i ceniti ih i znati kako da ih koristimo na slavu Bogu.

Idi iz zemlje svoje i od roda svog i iz doma oca svog i dobićeš Božji blagoslov koji niko nikad nije imao u svojoj zemlji, u svome rodu i u domu svoga oca. I šta će onda biti od njega? O, taj blagoslov koji dolazi pretvara čoveka u blagoslov. Taj blagoslov je takav da pretvara tog čoveka u blagoslov kuda god da ide i kuda god treba da ide. Bilo da ide u sve krajeve zemlje ili ne, Bog ga čini blagoslovom za sav svet. A preko njega biće blagosloveni svi narodi na zemlji. To je nešto što mnogi hrišćani gube iz vida. Oni ne shvataju da je svaki hrišćanin, svako dete Božje, središte nebeskog uticaja koji će Bog stvoriti da dođe do kraja zemlje. Nije bitno da ja lično odem na kraj zemlje; nije bitno da vi prolazite sva mesta. Bog može da vas učini središtem blagoslova, središtem plime uticaja koji nikad neće prestati – nikada dok sve postoji neće prestati da ostavlja utisak i dok se svi plodovi Božje slave ne nađu u Božjem carstvu. Prema tome, šta god učinili, rečju ili delom, a učinili ste na slavu Bogu, to nikad nije izgubljeno. To je sila koja se nikad ne gubi: ne može da se izgubi jer je učinjeno u Bogu i ostaje u Bogu.

A sada sve to pripada vama i meni koji smo seme Avramovo. I mi se moramo uzdići, vi i ja, adventisti sedmog dana posebno, moramo se uzdići do visine Avramovog poziva. **Moramo da ustanemo u Božjoj sili, u Božjoj svetlosti, tako da vidimo šta je Bog dao Avramu, šta je Avram**

primio, kakvim ga je Bog učinio da bude u svetu svog vremena, a onda ćemo i mi biti ono što Bog želi da budemo u našem svetu. Ali ne pre toga. Pre toga to ne može da bude.

Zapazite ponovo. Gledajući ono što mu je Bog pokazao, Avram je video budući svet i video ga je gledajući sa mesta gde se nalazio. *Dakle, niko ne vidi šta je Avram video i niko ne može da shvati šta ima u Avramu, dok ne bude u stanju za to i dok ne pogleda sa mesta na kojem se nalazi, i vidi ceo ovaj svet, pa i budući svet, pa sagleda ovaj svet u svetlosti budućeg sveta. I to je ono što adventisti sedmog dana, više nego sve drugo, sada treba da vide. Taj položaj, to jedno mesto, taj jedan poziv je ono što adventisti sedmog dana treba da prihvate. Svako sam mora da se nađe u Božjoj svetlosti odvojen od ostalih, sam sa Bogom, izlažući se velikom Božjem blagoslovu, tako da i on sam bude blagoslov do kraja zemlje. Moramo da stanemo i pogledamo sa mesta na kome se nalazimo na sve što stoji između nas i budućeg sveta. Moramo gledati budući svet, a onda u odrazu tog sjaja koji obasjava svet u kome se nalazimo, videti važnost sveta u kome jesmo i dela koje treba da obavimo u svetu u kome smo.*

To je ono šta nam je sada potrebno. A zatim? Onda će svaka duša gledati ceo svet. Svaka duša posmatraće ovaj ceo svet u svetlosti budućeg sveta. I onda će videti ovaj svet onakvim kakav (stvarno) jeste. I šta će iz toga izaći? Kad bi se svi adventisti sedmog dana u svetu odvojili od stvari ovog sveta i uzdigli se tamo gde je Avram stajao, i u Hristu videli ono što treba da vidimo, to bi dovelo do prave revolucije u čitavoj formi organizacije, planiranja i svega u celom delu adventista u svetu.

Istina je da gotovo svi adventisti gledaju na to mesto, na mesto na kome se nalaze, a ne sa tog mesta na budući svet, i u svetlosti toga na čitav ovaj svet. Adventisti sedmog dana u Sjedinjenim Državama većinom ne gledaju s mesta na kome jesu prema severu, jugu, istoku i zapadu, uzimajući u obzir sve, već svako radije gleda *na mesto na kome se nalazi* – na ovo mesto. I to je sve. Ja sam na tom mestu, pa sve onda treba da se okreće oko mene: za mene se treba pobrinuti i Delu u mom polju treba pomoći. Za njega se treba pobrinuti i ako šta ostane, onda to mogu da imaju i oni izvan SAD-a.

Ovo nije lakrdija i ja ne govorim sa nepoštovanjem niti nečim takvim, a i ne osuđujem. Jednostavno skrećem pažnju na činjenice. Činjenica je da je Delu na svetskom nivou omogućeno da uzme ostatke nakon što je zadovoljeno sve u SAD-u. Konferencija u SAD-u bi se pobrinula za sve svoje poslove, a tek onda bi mislila na svet. Tako bi se i crkva pobrinula za sve svoje poslove, a tek onda bi mislila na konferenciju; shodno tome pojedinac bi se pobrinuo za svoje poslove, a tek onda bi pomislio na crkvu ili konferenciju.

To je istina i nije usamljena. Ispričaću vam kao primer samo jedan slučaj. Kad se saznalo da će neko govoriti o misionarskom radu u stranim zemljama, na glavnom saboru pod šatorima u jednoj od saveznih država, mnogo puta se zapravo dogodilo da su načinjeni planovi, a ljudi iz konferencije požurili su okolo po narodu da pakuje koliko god mogu novca pre nego što pred njih dođe čovek iz Misionarskog odbora za strane zemlje. I čak su se hvalili kako su dobro postupili.

Dešavalo se, da kad je upućen opšti poziv svim saveznim državama za glavno sakupljanje priloga, čim je taj poziv objavljen, lokalne konferencije bi umetnule svoj poziv za priloge između tog poziva i datuma kada su trebali da sakupe za opšte potrebe te savezne države.

Međutim, evo principa: Kad konferencija u svom radu tako deluje, ne vodeći računa o Delu u svetu, pa mora da obavi svoj posao pre nego što se obezbede sredstva za sve; zašto to onda ne treba da bude primer koji bi crkva sledila, vodeći računa o svom poslu pre nego o Delu konferencije? Kao i kada bi pojedinac prvo mislio na sebe, a tek onda na potrebe crkve. Time ste zapravo dobili da je

sve svedeno na vršak roga (izraz – *prim. izdavač*) i jedini način da nešto prođe jeste da upotrebite neki veliki pritisak. Pojedinač je vezan ljudskim planovima, a za Boga uopšte nema mesta; „ja“ je stavljeno na Božje mesto i **mrzost opustošenja** (Mat. 24,15 – Karadžić; strahota pustošenja – Bakotić; grozota pustošenja – SSP; gnusoba opustošenja – Sinod SPC i Čarnić) – **samoobožavanje** – je danas u svetinji prokletstvo za adventiste sedmog dana. *Neka nas Bog spase od nas samih i neka se adventisti danas odluče da budu sa Avramom, da se odazovu Božjem pozivu i pogledaju na ceo svet sa mesta na kome su, na sever i jug, na istok i zapad, ali i budući svet. I sve što vidite biće vaše, sa Božjim blagoslovom (koji počiva) na tome.*

Kad budemo tako postupili, gledajući na ceo svet, svaka konferencija radiće za ceo svet; brinuće se za svet, kao svoj prvenstveni interes, a onda će se naše lokalne potrebe brinuti (same) za sebe. Onda će svaka crkva voditi računa o interesima konferencije i sveta, a sve drugo će se pobrinuti samo za sebe. I svaki pojedinac vodiće računa o crkvi i konferenciji i celome svetu – o svemu osim o sebi, i onda će to uzdići kao žrtvu Bogu. To je revolucija koju treba danas sprovesti u celom svetskom Delu adventista sedmog dana.

Međutim, do te revolucije nikad ne može doći u Delu adventista sedmog dana, dok ono nije obavljeno u srcu svakog adventiste kao pojedinca. A ova revolucija može se izvesti samo Božjom silom, ako poslušamo ovaj Božji poziv i pogledamo sa mesta na kome jesmo, na sve što nam Bog pokazuje.

Ima još nešto što ovome pripada. Sjedinjene Države imaju mesto u svetu, to je istina. One ga imaju, ali za sada ne još. **Sjedinjene Države imale su mesto u svetu, najviše mesto. Bog je tako odredio, odredio je da budu svetlost svetu u principima hrišćanstva, za sve ljude, za sve narode. Ali, ova nacija se spustila s najvišeg na najniže mesto. Zaboravila je na svoje visoko zvanje, napustila svoje principe koji su postavljeni da budu svetlost svetu, i sada će odvesti svet na drugu stranu od one na koju ga je vodila dok je stajala u Božjoj svetlosti.**

Ima još jedna misao na koju moram da skrenem vašu pažnju kad je reč o vašem odlasku iz zemlje. Bog je pozivao i pozivao narod ove zemlje da izađe na opustošena, napuštena mesta u Evropi i drugim zemljama. A u ovoj zemlji ima dosta ljudi da se odazovu na poziv da odu bilo gde po svetu. U Sjedinjenim Državama ima dosta adventista sedmog dana da odu iz Sjedinjenih Država i pođu u sve zemlje i tako odgovore na sve pozive Božjeg Dela u celome svetu. I kad bi adventisti ustali i pošli tamo gde ih Bog poziva, u ceo svet, onda bi svedočanstvo koje ostavljaju iza sebe za kratko vreme umnožilo njihov broj i u mestima odakle su potekli. Ali, da li mi to činimo?

Naši ljudi ne idu u druge zemlje; ne odlazi iz ove zemlje. Ne idu u inostranstvo. Ne idu na ostrva. Umesto toga, mnogi kupuju više zemlje da mogu više da proizvedu, da dobiju više novca, da mogu kupiti više zemlje, da više proizvedu, da mogu da dobiju još više para za kupovinu još više zemlje, više kuća – i stalno uvećavaju ono što imaju. A svako tvrdi da veruje kako dolazi dan kada više neće moći da kupuje ni prodaje, i kada neće moći ništa da ima. Zašto onda kupujete nekretnine i nastavljate tako, kada očekujete da dolazi vreme kada nećete moći ni kupovati ni prodavati? Zar nije prava stvar da prodate sve što možete?

Dolazi dan kad bi svaki adventista sedmog dana dao sve što ima, pa i svoj život, kad bi mogao da bude izvan Sjedinjenih Država. Ponoviću to. Govorim o nečemu što interesuje svakog adventistu sedmog dana. *Dolazi dan, i nije daleko, kad će svaki adventista sedmog dana želeti u dubini svoje duše da bude izvan Sjedinjenih Država i mnogi će sebe prekoračiti i ljutiti se što nisu otišli iz Sjedinjenih Država dok su imali priliku. Poznato vam je da nam je dat sledeći znak: „Kad naša zemlja odbaci sva ustavna načela svoje protestantske i republikanske vlasti, kad omogućiti*

širenje papskih zabluda i obmana, tada znamo da je došlo vreme za čudotvorno delovanje sotone i da je kraj blizu“ (Prema 5T, str. 451). **Da li ste videli tako nešto? Da li je iko od nas video nešto što pokazuje da Sjedinjene Države odbacuju načela svoga Ustava kao protestantska i republikanska vlast? Onda ste videli neke nagoveštaje tog znaka.**

„Svedočanstva za crkvu“, br. 32, strana 207: „Kao što je približavanje rimske vojske učenicima bilo znak o neposrednom razorenju Jerusalima, tako će nam i ovaj otpad biti znak da je dostignuta granica Božjeg strpljenja, da je mera bezakonja naše nacije puna i da se anđeo milosti sprema da odleti i da se više nikad ne vrati. Božji narod zapašće tada u nevolju i muku koju su proroci opisali kao vreme muke Jakovljeve“ (U Maran Atha, str. 197). Na ovo vam je skrenuta pažnja pre dve godine u sedmici molitve. Želim sada da ukažem na ono što dolazi posle toga. Ovi znaci su se ostvarili. Principi Ustava kao protestantske i republikanske vlasti su odbačeni. Jedino što sada još ostaje je da država omogući širenje papskih zabluda i obmana. Ali šta? „Kao što je približavanje rimske vojske učenicima bilo znak o neposrednom razorenju Jerusalima“, tako je ovo znak nama.

A šta kaže Pismo? Luka 21,20: „Kad vidite da Jerusalim opkoli vojska onda znajte da se približilo vreme da opusti.“ Vojske su krenule; dolazak rimske vojske bio je znak da će opkoliti grad i kad je bio opkoljen, trebalo je da beže ne uzimajući ni ogrtača. „Tada koji budu u Judeji neka beže u gore, i koji budu u gradu neka izlaze napolje; i koji su napolju neka ne ulaze u njega: jer su ovo dani osvete.“ Dolazak rimske vojske bio je znak da svi budu tako spremni, da kada grad bude opkoljen, oni mogu da odu, a da uopšte i ne silaze sa krova.

Mi vidimo da je ovo istovetno dolasku rimske vojske. Šta onda? Poslušajte! „Koji budu u gradu neka izlaze napolje; i koji su napolju neka ne ulaze u njega.“ Kad su Jerusalim opkolile vojske, Božja reč upućena je narodu drugih zemalja: Ne ulazite u Judeju, Judeja sa Jerusalimom, svojim središtem, postavljena je od Boga kao mesto svetlosti svetu. Ali, Judeja je odbacila Boga. Ona je izopacila sve principe, tu svetlost svetu, koje je Bog njoj dao. Jerusalim i Judeja biće razoreni i evo znaka. Kad se ovo odbacivanje jasno pokaže – rimska vojska dolazi u Jerusalim, i tada „koi budu u Judeji neka beže u gore“, a oni izvan njega neka ne ulaze u njega. Nakon što su ga opkolili, Jerusalim tri godine nije bio uništen. Grad je bio opkoljen. A onda je rimska vojska otišla i tri godine kasnije grad je razoren. Međutim, između odlaska rimske vojske od Jerusalima i njegovog uništenja, cela Judeja je za svakoga bila najnesigurnije mesto na čitavom svetu. Zato je Gospod poslao reč okolnim narodima: Kad se to bude dogodilo, ne ulazite u Judeju.

Bog je ovu zemlju, Sjedinjene Države postavio da bude svetlost svetu, sa Božjim principima za sve narode, celo čovečanstvo. Pošto su ovi principi odbačeni, nacija se spustila sa svog uzvišenog mesta, a došli su i Božji sudovi. **I dok je dotada ova zemlja bila utočište svim narodima, sada će biti upravo suprotno. I sada Božja poruka svim narodima glasi: Ne ulazite u Sjedinjene Države. A vi koji ste u njima, izađite.** Upravo to je Božji poziv upućen adventistima sedmog dana, da izađu, da se odvoje, da prodaju, da odu odavde. Jer dolazi dan kad nećete moći da prodate, i nećete moći da odete. **I kao što je ova zemlja bila svetlost i blagoslov svetu, i pred celim svetom bila uzvišena u blagoslovima, u dobroti prema čovečanstvu, u svetlosti svetu kao najslobodnija – kada je odbacila sve ove principe, postaće najdespotskija od svih zemalja.**

Ovo biblijsko proročanstvo o Rimu napisano je za poslednje dane, i nije napisano uzalud. Napisano je za nas u poslednjim danima. Istorija Rima bila je zapisana u proroštvu, zatvorena i zapečaćena do poslednjeg vremena, i vi to znate. Zašto je istorija Rima bila uključena u proroštvo pre nego što se dogodilo, pa je bilo zatvoreno i zapečaćeno do sada toliko dugo nakon što se ostvarilo? Da bi osvetlilo ono što se događa u ove poslednje dane, jer istorija se ponavlja, i ono što se

dogaðalo onda, dogodiće se ponovo sada. I ta republika – Rim, najveća od svih drevnih republika, koja je bila glava svetu u prosvetćenju i svemu što čini jednu zemlju, izopačila se u najveći despotizam koji je ikad bio na zemlji. **I kad ova poslednja velika republika, ova poslednja jedinstvena velika republika, koja je stajala kao svetlost svetu, krene istim putem kojim je Rim išao, završiće isto kao Rim.** I to je zapisano u dvadeset četvrtom poglavlju Mateja i dvadeset prvom poglavlju Luke kao upozorenje narodu ovog vremena. Kad dođe to vreme, a vi ste svi govorili i razmišljali i gledali i proučavali o vremenu kad bude trebalo da bežimo iz gradova, onda treba da izađemo iz gradova i da bežimo u gore. Svuda čitamo isto: Bežite iz Judeje, napustite zemlju, a oni koji su izvan nje, neka ne ulaze u nju. To je napisano za nas u ovo vreme. A oni koji budu hodili u svetlosti Gospodnjoj treba da to proučavaju i vide kuda ih Bog poziva i da idu na krajeve zemlje i objave Božju vest.

Još jedno pitanje: Pretpostavimo da svi adventisti sedmog dana koji mogu da odu iz Sjedinjenih Država, koji mogu da sve prodaju i odu, napuste Sjedinjene Države i odu tamo gde ih Bog poziva, koliko bi vremena trebalo da objave vest svim narodima, plemenima i jezicima? Koliko bi vremena trebalo da se jevanđelje o carstvu tako propoveda po svem svetu za svedočanstvo svim narodima? Iskreno rečeno, koliko bi vremena trebalo? I to tako treba da se uradi. Zato smo ovde. Zato smo adventisti sedmog dana; ne zato da zauvek ostanemo u Sjedinjenim Državama, već da odemo u ceo svet i propovedamo jevanđelje svakom stvorenju.

Evo reči: „Ali, primićete silu kad na vas siđe Sveti Duh i bićete moji svedoci u Jerusalimu, u celoj Judeji i Samariji, i sve do kraja zemlje“ (Dela 1,8 – SSP). To je Božja reč upućena nama sada, svakom adventisti sedmog dana gde god se nalazio. Božja reč sada glasi: „Idi iz zemlje svoje i od roda svog i iz doma oca svog u zemlju koju ću ti ja pokazati.“ „Podigni sada oči svoje, pa pogledaj s mesta gde si na sever i na jug i na istok i na zapad. Sve što vidiš tebi ću dati.“ „Nego ćete primiti silu da se to ostvari“; „i bićete mi svedoci“ tamo gde se nalazite, a onda i dalje, i još dalje, sve do kraja zemlje.

Neka nas Bog izbavi od nas samih i učini da budemo takvi kao što to On želi, a onda preko nas pošalje svoju poruku svim narodima, plemenima i jezicima, prepunu snažnog glasa poruke trećeg anđela, te da prikupi sve svoje.

POSVEĆENJE NAŠIH SREDSTAVA ZA SLUŽBU – BR. 4.

STAREŠINA A. T. JONES

(Literatura za čitanje, 22. decembar 1901)

Posvetiti znači odrediti ili odvojiti neku osobu ili stvar za svetu upotrebu.

Proces posvećenja, način na koji se ostvaruje, predstavlja stalno priznavanje da je Bog vlasnik.

Lično posvećenje je stalno priznavanje istine i činjenice da nismo svoji već da pripadamo Bogu.

To što je Gospod vlasnik nas, svih ljudi, potpuno je i večno. **To je tako, priznali to ljudi ili ne, jer mi smo potpuno izgubljeni i Bog je sve stavio na vagu, rizikovao sve i dao sve da bi nas otkupio. Mi smo bili potpuno izgubljeni. Cena plaćena za nas bila je beskrajno velika. Zato smo u potpunosti Njegovo vlasništvo.**

I to za večnost: jer plaćena cena – to što je sebe dao, darovao sebe ljudskom rodu – ostaje večna činjenica. Ona se nikad ne može opozvati, nikad vratiti, već večno ostaje sveobuhvatni dar dat za večnost; beskonačna cena plaćena za večnost.

*Priznavanje ove nezamislive istine ne može nikad da bude nešto drugo osim posvećenja, jer sama posledica takvog priznanja osvaja celu dušu i vezuje čitavo biće – srce, dušu, um i snagu – u čistom, slobodnom i radosnom posvećenju Bogu. I to ne samo zbog same ove veličanstvene istine, već i zbog onoga što smo mi izgubili i što je bilo otkupljeno. I to nije ogromno samo zbog ogromne cene koja je plaćena, već je ogromna cena plaćena zato što je ono što smo izgubili za sve nas vredno beskonačno velike cene koja je plaćena za naše otkupljenje. **Veličinu ove istine mi sada ne možemo da razumemo, ali u samu istinu možemo poverovati i u njoj uživati. A kada se ova istina prepozna i verom ostvari, to odvaja dušu od onoga što je zemaljsko, čulno i đavolsko, i vezuje je u iskrenom predanju sa onim što je nebesko, sveto i božansko. I to je posvećenje – lično posvećenje.***

A nemoguće je – ovu reč treba mudro koristiti, i moram ponoviti – nemoguće je da bude posvećenosti osobe, srca (uma, misli) i života, bez posvećenja sredstava koja ima u ovom životu.

Nemoguće je postojanje posvećenosti osobe bez istog takvog posvećenja svega što je za tu osobu vezano.

Nemoguće je voleti Boga svim srcem svojim, a ne voleti Ga svim što je u srcu, što je vezano za život; i nemoguće je voleti Ga svim životom, a da Ga ne volimo svim plodovima (tog) života.

Nemoguće je voleti Boga svom dušom svojom, a ne voleti Ga svim sposobnostima duše.

Nemoguće je voleti Boga svim umom, a ne voleti Ga svim njegovim funkcijama, svim njegovim proizvodima i svim umnim sposobnostima.

Nemoguće je voleti Boga svom snagom, a ne voleti Ga svim primenama, svim rezultatima svih primena i svim mogućnostima snage.

A sve ovo je jednostavno ono na šta poziva „prva od svih zapovesti“: „Čuj, Izrailju: Gospod je Bog naš jedini Gospod. Zato ljubi Gospoda Boga svog iz svega srca svog i iz sve duše svoje i iz sve snage svoje“ (5. Moj. 6,4,5). *Najvažnije u ovoj zapovesti jeste što ona poziva na posvećenje svakog pojedinca, i apsolutno „svega.“ I to je posvećenje – posvećenje osobe i sredstava.*

A to je takođe hrišćanstvo, jednostavno hrišćanstvo. Jer je pisano: „Još je carstvo nebesko kao trgovac koji je tražio dobra bisera. A kad nađe jedno skupoceno zrno bisera, ode i prodade sve što je imao i kupi ga“ (Matej 13,45.46 – D. Stefanović). Biser je bio vredan svega „što je imao“ da bi mogao

da ga kupi. I on je dao „sve što je imao“ i kupio ga. On je morao da se liši (odrekne) svega „što je imao“ i to uloži u biser, a onda *ga je imao*. **To je „carstvo nebesko.“ A čovek nije imao ništa drugo, niti je želeo da poseduje bilo šta drugo. Ovo odricanje od svega „što je imao“ je posvećenje njegovih sredstava za službu.**

I opet je pisano: „Carstvo je nebesko kao blago sakriveno u polju, koje čovek nađe i sakri, i u radosti svojoj otide i prodade *sve što je imao* i kupi polje ono“ (Matej 13,44 – D. Stefanović). **To polje je vredno svega što neko ima. Potrebno je dati sve što neko ima da bi mogao da kupi to polje. Ko god želi blago u tom polju prodaće sve što ima i uložiti u njega. I to je posvećenje – posvećenje osobe i sredstava. A kad je to učinio, (on tada) *poseduje polje*. I to je „carstvo nebesko.“ On nema ništa drugo. I ne želi da ima išta drugo, jer zna da ono vredi svega „što ima.“ Jednostavno to je hrišćanstvo. Ovo posvećenje svega „što ima“ je posvećenje njegovih sredstava za službu.**

Da li neko sumnja u to? Da li je to rečeno isuviše šturo? Onda čitajmo ponovo: „Ako ko dođe k meni, a nije mu [ne ceni ga manje, 5. Moj. 21,15] mrzak njegov otac, i majka, i žena, i deca, i braća, i sestre, pa i sopstveni život, *ne može da bude moj učenik*.“ (Luka 14,26 – Čarnić)

PRIMEDBA: Isus ne kaže da *neće biti* moj učenik. Kao da se radi o zabrani ili kazni što ovaj to sve ne mrzi. Ne, ovde je jasna izjava o jednostavnoj istini da takav „ne može da bude“ Njegov učenik: on može pokušavati da bude učenik, ali kod njega je nešto što će ga u krizi neminovno vezati uz njega samog, za stvari ovog života i za ovaj svet, i on jednostavno *ne može da bude Hristov učenik*.

Isus nastavlja: „Jer ko od vas, kad hoće da zida kulu, neće prvo sestri i proračunati trošak - da li ima da dovrši? Da ne bi, kad postavi temelj a ne može da dovrši, svi koji gledaju počeli da mu se rugaju govoreći: ovaj čovek je počeo da zida, ali nije mogao da dovrši.“ (Luka 14,28-30 – Čarnić)

Sad On sam daje sažetu primenu: „**Tako, dakle, nijedan od vas koji se ne odrekne svega što ima, ne može da bude moj učenik**“ (stih 33 - SSP). **Zapazite: On ne kaže da se odrekne svega što je *bio* ili što *jeste*, već „svega što ima.“ Odricanje od svega što *jeste*, odricanje od *sebe samog*, uključeno je u odricanje od *svega što ima*.**

Ako ništa i ne kažemo o tome da trebamo da se odrekne *svega* zbog onog velikog što nam je dato, ostaje otrežnjujuća istina da se iznese kako naš narod ne vraća pošteno Gospodu sredstva, koja su zapravo i sačuvana za njih na ovome svetu zahvaljujući istini koju smo primili. A istina je, da time što nas je spasao od zala čaja, kafe, duvana, žestokih pića, predstava i pozorišta, je uštedeo nama – narodu koji sačinjava ovu versku zajednicu – *tri miliona dolara godišnje*. Ovaj novac treba da bude posvećeno predan za Božju službu kao zahvalna žrtva iz srca. Nešto od toga i jeste posvećeno, ali ni izbliza svota koju nam je uštedeo. Da li je pošteno da sredstva koja su nam uštedena Božjom milošću i istinom, potrošimo na sebe?

Kada bi samo to i učinili, bilo bi daleko više posvećenih sredstava, nego što vidimo da ih ima. Ali to nije sve: jer „nijedan od vas koji se ne odrekne svega što ima, ne može da bude moj učenik.“

Odreći se svega što imate ne znači to baciti. Ne znači s tim nemarno postupati i pustiti da sve propadne. To znači *posvetiti sve to zajedno sa sobom u službu Bogu*. To znači ponašati se prema svemu tome kao da nije lično vaše, nego da je sve Gospodnje, posvećeno Njemu na službu. Čak i ono što trošimo na sebe i svoje porodice biće u Njegovoj službi. Ništa drugo ne može predstavljati posvećenje naših sredstava u službi Njemu.

Da li sa svojim sredstvima – sa svime što imate – postupate na ovaj način? Da li su posvećena Božjoj službi?

Iako ih niste stvarno *dali* u službu Njemu, iako su još uvek pod vašom kontrolom, *ona su ili u Njegovoj službi*, ili su u službi svetu. Ako su još uvek pod vašom kontrolom i u službi svetu, da li je onda *ovaj deo* vašeg srca, duše, uma i snage u službi Gospodu, ili u službi svetu? I ako je ovaj deo vašeg srca, duše, uma i snage predstavljen tim sredstvima, da li je on u službi svetu, s obzirom da prva od svih zapovesti zahteva da celo vaše srce, duša, um i snaga budu u službi Gospodu; a ako pogrešite u jednoj, krivi ste za sve; i koliko onda vi u stvari držite tu prvu od svih zapovesti? Pa ako ne držite tu prvu od svih zapovesti, koliko držite od onih ostalih?

Da to bude savršeno jasno, prikažimo to opipljivim primerom koji je svakodnevna činjenica kod mnogih adventista sedmog dana. Danas mnogi – ispravna je reč *mnogi* – od našeg naroda imaju zajedno hiljade i hiljade dolara položenih u bankama ili pozajmljenih ljudima u svetu da ih koriste samo za svetovne poslove, i tako u potpunosti služe svetu. Nijedan od tih dolara nije u službi Gospodu. *Hiljade tih dolara čak je otvoreno uskraćeno Gospodnjoj službi, jer se mogao zaraditi jedan procenat više dok su u službi svetu, nego da se u službi Gospodu.*

Ovaj novac koji je na svetu i koji se sav koristi u službi svetu, da li je on posvećen Bogu i Njegovoj službi? Ni u kom slučaju. A šta je onda sa posvećenjem uma i snage onih čije misli i brige i trud i rad ovaj novac predstavlja? Šta je sa posvećenjem *osoba* čija su to *sredstva*, i koje su tim sredstvima predstavljene?

Draga braćo i sestre, posvećenje – posvećenje osobe i sredstava – nešto znači. To svakako znači biti učenik, jer „nijedan od vas koji se ne odrekne *svega što ima*, ne može da bude moj učenik.“ To znači nebesko carstvo, jer posedovanje blaga, ne ide bez „*svega što ima*“, *uloženog u polje*. Jedino to znači držati Božje zapovesti i veru Isusovu; jer to zahteva ljubav *celog srca, cele duše i celog uma i sve snage*, da bi se održala *prva* od svih zapovesti.

Neka niko ne misli da je previše ako ostane bez „*svega što ima*“, jer šta je „*sve*“ što neko ima u poređenju sa „*svime*“ što je već dato svakom čoveku na svetu (kroz Hrista i u Hristu – *prim. izdavača*)? Šta je sve ono malo što možemo dati, prema obilju *svega što nam je već dato*; i što čeka samo da otpustimo (oslobodimo se) ono malo, a što nam se čini mnogo, i primimo obilje koje je stvarno sve, a što će učiniti stvarno malim ono što nam se čini tako velikim? **Šta je to „sve“ što možemo da posvetimo, čak i kad stvarno sve posvetimo, u poređenju sa „svakom puninom Božijom“ (Efe. 3,19) koju prima svaka posvećena duša? Šta je mali život koji imamo u poređenju sa Božjim životom? Šta je naš život, koji je „para, koja se zamalo pokaže, a potom nestane“ (Jak. 4,14), u poređenju sa ovim životom koji je večan. Šta je trenutak prema celoj večnosti? I dok danas čujete ovaj poziv, predajte sve, posvetite sve što imate, pa primiti danas sve što Bog ima – svaku puninu Božju.**

Neka niko ne kaže da je teška reč Gospodnji poziv da se da „*sve što se ima*.“ Ako bi postojalo poređenje sa Božjim darovima i pozivima, onda bi poziv da damo sve što imamo bio najveća i najblagoslovenija stvar u Svetom pismu. Jer to je jedini način na koji možemo da primimo i cenimo „svaku puninu Božju“ koja je tako velikodušno i potpuno data svakoj duši. Razlog što Boga ne poznajemo bolje je što Mu ne predajemo i ne posvećujemo više. Ko želi da u potpunosti upozna Boga mora stalno da se odriče sebe i sveta. Onaj ko bi hteo da upozna „svu puninu Božju“ mora stalno da se prazni od svoga „*ja*“ i sveta. O dubino bogatstva i razuma Božjeg! **Poznavati Boga i Hrista koga je poslao, to je život večni.**

Ko je voljan da danas posveti svoju službu Gospodu i „*sve što ima*“ toj službi?

NAŠA LIČNA SLUŽBA – BR. 5.

STAREŠINA A. T. JONES

(Literatura za čitanje, 28. decembar 1901)

„A vi ćete se zvati sveštenici Gospodnji, Sluge Boga našeg govoriće vam se.“ (Isaija 61,6)

Svaki hrišćanin je pozvan da bude Gospodnji sveštenik, sluga našega Boga. **Život svakog pravog hrišćanina je život službe, prenošenja čovečanstvu onoga što je primio od Boga.**

„Služite jedan drugom u skladu s blagodatnim darom koji je *svaki* od vas dobio, kao dobri upravitelji raznolike Božije blagodati“ (1. Petrova 4,10 – SSP-eng. prevod). **Dar Božje blagodati, sa svakim delićem ove blagodati, dat je samo zato da bi ga onaj koji ga je dobio preneo dalje. Prema tome, onaj koji dobije ovaj dar samo je upravitelj, nikad vlasnik. On treba da ga deli drugima, nikad da ga zadržava za sebe. A čestitost i vrednost naše upraviteljske službe pokazujemo samo svojom marljivošću u predavanju onoga što smo primili.**

Bog je jedini vlasnik, „a sve je od Boga, koji nas je kroz Hrista pomirio sa sobom i poverio nam službu pomirenja“ (2. Korinćanima 5,18 – SSP). Ko god primi ovo pomirenje koje je Bog za sve ostvario u Isusu Hristu, on je *u Njemu* istovremeno primio službu tog istog pomirenja: „Jer Bog beše u Hristu, i svet pomiri sa sobom ne primivši (ne računajući – SSP) im grehe njihove, i *metnuvši u nas reč* pomirenja (nama poverivši Reč pomirenja – SSP)“ (2. Kor. 5,19).

U skladu sa tim, večna je istina da je svako, ko je primio Božje pomirenje, time postavljen za Božjeg propovednika, i mi treba da tu službu vršimo tako da nas ljudi sami nazivaju propovednicima našega Boga. Ova služba treba da bude tako lična i direktna da se čini kao da je sam Bog prisutan i da Sebe objavljuje. Zar nije pisano: „Mi smo, dakle, poslanici za Hrista [lični Učiteljevi predstavnici] na taj način što Bog opominje *preko nas*. Molimo u ime Hristovo: pomirite se s Bogom.“ (2. Kor. 5,20 – Čarnić)

S obzirom da je Hristos telom odsutan od sveta, mi smo *umesto Hrista*, mi smo na *Njegovom mestu*, na svetu, između Boga i ljudi, tako da Bog *preko nas* doseže ljude kao kada je Isus dopirao do ljudi dok je bio prisutan telom. Doslovno rečeno, mi treba da prenosimo Boga ljudima kao što je to činio Isus: Bog u nama susreće i spasava ljude, kao što je to činio *s Isusom* u ljudskom telu. Ovo je nepokolebiva hrišćanska istina, jer je pisano: „Kao što Otac posla mene, i *ja šaljem vas*“ (Jovan 20,21). „I mi videsmo i svedočimo da Otac posla Sina da se spase svet“ (1. Jov. 4,14). „Jer kao što je On i mi smo na svetu ovom“ (stih 17). To je jedini temelj naše službe. **To je jedini materijal za našu službu i to je naša jedina služba na svetu. Ako ona to nije, onda nije ništa. A ako naša služba nije ništa, onda ni naše hrišćanstvo nije ništa.**

I opet je pisano: „Jer Sin čovečji nije došao da Mu služe nego da služi“ (Marko 10,45). *Kao što je sigurno da smo ovde „u ime Hristovo“, tako je sigurno da smo ovde ne zato da drugi nama služe, nego da mi njima služimo.*

Kao što je sigurno da nas je Hristos poslao kao što je Otac Njega poslao, tako je sigurno da smo ovde *ne* zato da drugi služe nama, nego da mi njima služimo. Kao što je istina da „kao što je On i mi smo na svetu ovom“, tako je sigurno da smo ovde *ne* zato da drugi služe nama, nego da mi njima služimo. *I zato je jasno da smo ovde samo da služimo: služenje je naš jedini posao, naša jedina služba i naše jedino zvanje na ovome svetu.*

*Time samo želimo da kažemo kako je naš jedini posao, naša jedina služba i naše jedino zvanje na ovome svetu da budemo **pravi hrišćani**. Pisano je: „Jer ste vi, braćo, na slobodu pozvani: samo da vaša sloboda ne bude na želju telesnu (bude izgovor za telo – SSP), nego iz ljubavi služite jedan drugom“ (Gal. 5,13). **Time želi reći: Hrišćanska sloboda je hrišćanska služba: hrišćanska sloboda je sloboda da služimo jedan drugom.** Tako nije u svetu. Tamo vlada težnja za vladanjem, za dominacijom, za gospodarenjem i primoravanjem drugih da služe. „Znate da vladari naroda gospodare nad njima i velikaše ih tlače. Među vama da ne bude tako; nego koji hoće među vama da bude velik, neka vam služi, i koji hoće da bude među vama prvi, neka vam bude sluga; kao što Sin čovečiji nije došao da mu služe, nego da (po)služi i da život svoj da kao otkup za mnoge.“ (Mat. 20,25-28 – Čarnić)*

Prema tome, hrišćanstvo je služenje, drugog nema. Hrišćanska sloboda je sloboda da se služi. Druge prave slobode nema. Nema druge, jer to je ispunjenje zakona, kao što je pisano: „Jer ste vi, braćo, na slobodu pozvani; samo da vaša sloboda ne bude na želju telesnu, nego iz ljubavi služite jedan drugom. Jer se sav zakon [ljubav] izvršuje u jednoj reči, to jest: Ljubi (voli) bližnjeg svog kao sebe.“ To znači da je hrišćanstvo služba. Hrišćanska sloboda je služba. Sloboda je u tome da iz ljubavi služimo jedan drugom. A primena ove slobode je ispunjenje carskog zakona: **Voli bližnjega kao sebe samoga. I to je ispunjenje sveg Božjeg zakona „u jednoj reči.“** Tako je u ovoj blagoslovenoj hrišćanskoj slobodi propovedanja i službe ostvaren cilj i vrhunac poruke trećeg anđela: „Ovde je trpljenje svetih, koji drže zapovesti Božije i veru Isusovu.“ (Otk. 14,12)

To je naš poziv.

A da bismo se odazvali ovom pozivu, da bismo u svom zvanju bili delotvorenii, moramo imati elemente ove hrišćanske službe, ovu slobodu službe. Moramo nešto preneti ljudima. Moramo u njihov život postaviti nešto čega tamo ranije nije bilo. Ne možemo dati ono šta nemamo. Zato je od svega najbitnije da imamo elemente ove službe.

Šta su elementi naše službe? Bog i Hristos. Mi smo „propovednici Božji“ i „propovednici Hristovi.“ A to ne znači da nas je Bog poslao da po svome izboru prenosimo ovo ili ono. Ne, to znači da smo stvarno Božji i Hristovi propovednici. To znači da čoveku treba da prenesemo samoga Boga. Treba ljudima da iznesemo Boga tako da *Njega* vide kao ljubaznog, sažaljivog Oca, milosrdnog, milostivog, koji dugo trpi i koji je izobilan u dobroti i istini, koji čuva milost hiljadama, prašta bezakonja i nepravde i grehe, da bi poverovali u *Njega* i primili *Njega*. Da ih upoznamo s Njim i sjedinimo ih s Njim u tom blagoslovenom „zavetu (savezu – eng. prevod) večnom, koji se ne zaboravlja“ (Jer. 50,5). To znači da ljudima treba da predstavimo samoga Hrista; tako da *Ga* prikažemo, da u Njemu prepoznaju nežnog, saosećajnog Spasitelja koji „bolesti naše nosi i nemoći naše uze na se“ (Isa. 53,4), koji je uzeo sve naše grehe i dao nam svu svoju pravednost. Da poveruju u *Njega* i da *Ga* prime. Da ih upoznamo sa Njim i da ih sjedinimo s Njim kao blagoslovenim Prijateljem prisnijim od brata, koji ih *nikada* neće napustiti niti zaboraviti.

To su elementi naše službe, jer mi treba da iznosimo jevanđelje, a ono je „Hristos u nama nada slave“ (Kol. 1,27). Ono je „Bog s nama“ (Mat. 1,23), „Bog se javi u telu“ (1. Tim. 3,16).

Pošto smo tako Božji i Hristovi propovednici, mi, po prirodi stvari, pružamo sve što je u Njima – blagodat, silu, mir, radost, pravednost, slavu, pa i „*svu puninu*“ Božju. **Sve to što može da se sažme u jednoj reči: Život – večni život, Božji život kroz Isusa Hrista našeg Gospoda. Čovečanstvo se udaljilo [otušilo, odvojilo] „od života Božijeg“ (Efe. 4,18). Ali, u svojoj ljubavi i sažaljenju Bog je čovečanstvu *dao* svoj sopstveni život, taj večni život, kroz Hrista.**

To su elementi naše službe. **A da bismo ih mogli podeliti, moramo ih imati. Bog mora da se ispoljava u našem vlastitom telu. Moramo lično da u sebi imamo Hrista, nadu slave za nas. Moramo u svom sopstvenom srcu i životu imati Božju blagodat, Božju silu, Božji mir, Gospodnju radost, Njegovu pravednost, Njegovu slavu, pa i „puninu Božju“; i sve to sažeto u jednoj reči *Život*, večni život, *život Božji*. Treba da budemo povezani sa Izvorom života, životom Božjim, da bismo mogli da stanemo između živog Boga i mrtvih ljudi, te da ljudima objavimo Božji život, večni život; pružajući im reč života – da budemo sredstvo povezivanja mrtvih ljudi sa Božjim životom.**

Pošto su to elementi naše službe, i pošto je od najveće važnosti da ovi elementi budu prisutni u našem ličnom životu, mora da postoje delotvorna *sredstva* za ovu službu. Pa i ona su u potpunosti osigurana: „Kao što Otac posla mene, i ja šaljem vas. ... *Primate Duh Sveti*“ (Jovan 20,21.22). „A Bog naše nade neka vas ispuni svakom radošću i mirom u veri, da imate izobilnu nadu silom Duha Svetoga“ (Rim. 15,13 – Čarnić). „A rod je duhovni ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, milost, vera, krotost, uzdržanje“ (Gal. 5,22.23). A sve to je punina Božja, jer božanski zabeležena molitva je „da se utvrdite *Duhom Njegovim za unutrašnjeg čoveka*, da se Hristos useli verom u srca vaša, ... da se ispunite svakom *puninom Božjom*“ (Efe. 3,16-18).

I tako „ste izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, stečeni narod da objavljujete vrline Onoga koji vas je iz tame pozvao u svoju čudesnu svetlost.“ (1. Pet. 2,9 – SSP)

Vi ste *izabrani* rod izabran da pokaže vrline, karakter i osobine, i da se *na taj način* objave slavna dela Onoga koji vas je iz tame pozvao u svoju čudesnu svetlost.

Vi ste *carsko sveštenstvo*, pomazano da *deli* vrline, karakter i osobine, da *na taj način* objavi slavna dela Onoga koji vas je iz tame pozvao u svoju čudesnu svetlost.

Vi ste *sveti narod*, narod u kome Bog prebiva, narod koji je učesnik božanske prirode – učesnik božanske vrline, božanskog karaktera i božanskih osobina – *tako* ste svet narod, sa izričitim ciljem da obznanite, da delite, svete vrline, sveti karakter, svetu božansku prirodu Onoga koji vas je iz tame pozvao u svoju čudesnu svetlost.

Vi ste narod dobitka, poseban, odvojen narod, zahvaljujući stalnoj prisutnosti Onoga čija prisutnost posvećuje, i na taj način odvaja od svih drugih naroda sa ove zemlje. Pisano je: „Jer po čemu će se poznati da smo našli milost pred Tobom, ja i narod Tvoj? *Zar ne po tome što Ti ideš s nama?* Tako ćemo se *razlikovati* ja i narod Tvoj od svakog naroda na zemlji“ (2. Moj. 33,16). *Samo ako je Bog sa nama, ako Bog ide sa nama, ako Bog prebiva u nama, Bog koji se ispoljava u našem telu – samo tada možemo da budemo poseban, odvojen narod.* A vi ste poseban narod, tako odvojen, tako poseban, tako, da treba da objavite, da delite vrline, karakter i osobine, i tako slavite Onoga koji vas je odvojio time što vas je iz tame pozvao u svoju čudesnu svetlost; da bi tu živeli, kao što je i On u svetlosti, u toj božanskoj zajednici jedan sa drugim, zahvaljujući krvi Isusa Hrista, Njegovog Sina, koja nas čisti od svakog greha.

To je naše sveštenstvo, naša služba.

Kada su ljudi u staro vreme bili uvođeni u sveštenučku službi, u tom postupku su postojala tri koraka, svaki jedan za drugim, svaki bitan za sledeći, a i bitan za službu. Bez bilo kojeg od njih niko nije mogao da vrši sveštenučku službu.

Prvo, morala je da se promeni odeća: svakodnevna odeća morala je da se odloži, i svako ko je trebao da postane sveštenik morao je da obuče „svete haljine“, načinjene po izričitim Gospodnjim uputstvima – pod vođstvom i po uputstvima Duha mudrosti, „za čast i diku“ (2. Moj. 28,40).

Drugo, trebalo je da budu pomazani uljem. Na njih je trebalo da se stavi sveto ulje pomazanja – „dobro ulje na glavi, koje se stače na bradu, bradu Aronovu, koje se stače na skut od haljine njegove.“ (Psalam 133,2)

Treće, trebalo je da se posvete; odnosno, trebalo je da im se napune ruke elementima njihovog sveštenstva i službe. Posvetiti znači *napuniti ruke*. (2. Moj. 28,41)

Mi smo sada u vremenu kad Bog svoj narod pretvara u carsko sveštenstvo, kad nas zapravo uvodi u božansko sveštenstvo i njegovu službu.

On je prvo svem svom narodu po svem svetu poslao blagoslovenu vest o Božjoj pravednosti koja se dobija verom Isusa Hrista – *promenu odeće od prljavih rita naših sopstvenih dela, našeg bezakonja, naše sopstvene pravednosti, u predivnu odeću carskog sveštenstva, odeću spasenja, bele haljine Njegove sopstvene čiste i savršene pravednosti*; učeći svakoga da radosnim, slobodnim srcem kaže: „Veoma ću se radovati u Gospodu, i duša će se moja veseliti u Bogu mom, jer me obuču u haljine spasenja i plaštem pravde (pravednosti) ogrte me, kao kad ženik (zaručnik, mladoženja) namesti nakit i kao kad se nevesta ukrasi uresom (nakitom, ukrasom) svojim.“ (Isaija 61,10)

Zatim je svem svom narodu po svem svetu poslao dvostruko blagoslovenu vest: „Primate Duh Sveti“ – primite sveto pomazanje u carsko sveštenstvo, sveto pomazanje izobilno izliveno, bez mere, na svakoga koji je obučen u svetu odeću spasenja i Božje pravednosti, a izliveno na glavu, i koje se stače (sliva) do samog skuta svete odeće.

I sada, danas, dok se danas govori, On šalje svem svom narodu po celom svetu trostruko blagoslovenu vest: „Napuni im ruke“ (Jez. 10,2 – Šarić), da vam brzo napuni ruke elementima Božje službe u vašem carskom sveštenstvu. Posvetite danas svoju službu Gospodu. Napunite ruke „svom puninom Božjom“ (Efe. 3,19) i kao Gospodnji sveštenici i Božji propovednici izađite brzo u ceo svet da pokažete i objavite Božje vrline, karakter i osobine. Delite Božju blagodat, Božju silu, Božji mir, Gospodnju radost, pravednost, slavu Božju, a objavljujte svakom stvorenju i svu puninu Božju; prođite čineći dobro, kao što je On to činio; koji nije došao da Mu služe nego da služi, i koji, šaljući nas kao što je Otac Njega poslao, svakome kaže: „Promenite odeću svoju (preobucite se – Daničić)“ (1. Moj. 35,2 – eng. prevod) – primite Božju pravednost, primite sveto pomazanje, „primite Duh Sveti“, „napunite ruke“ posvetite svoju službu danas u službi Bogu kao carsko sveštenstvo.

Božja poruka danas: „Napunite ruke“, „posvetite svoju službu“ ovom božanskom služenju ljudima, isto je tako jasna Božja poruka, kao što je, svaka u svoje vreme, bila poruka o Božjoj pravednosti i poruka: „Primate Duh Sveti.“ Ove dve poruke bile su uvod i priprema za ovo; one su bile prva dva koraka u uvođenju u carsko sveštenstvo, od kojega je ovaj treći poslednji, kulminirajući korak. I pošto je ovo kulminacija uvođenja u našu službu za carsko sveštenstvo, neće biti drugih poruka koje bi sledile. Ova je *poslednja*: Sve tri sada idu zajedno u velikoj sili Božjoj da obasjaju zemlju Božjom slavom i *dovedu do kraja* i do javljanja slave našeg veličanstvenog Gospoda, za šta smo se trudili, i za koju smo stražili i čekali, a koja je odlagana; ali za koju *sada* Bog objavljuje: „Više neće biti odlaganja.“ Hvala Gospodu!

A sada, evo našeg božanskog naloga i božanskih sredstava za naše božansko sveštenstvo, danas i nadalje:

„Duh je Gospoda Boga na meni, jer me Gospod pomaza da javljam dobre glasove krotkima, posla me da zavijem ranjene u srcu, da oglasim zarobljenima slobodu i sužnjima da će im se otvoriti tamnica. Da oglasim godinu milosti Gospodnje i dan osvete Boga

našeg, da utešim sve žalosne. Da učinim žalosnima u Sionu i dam im nakit mesto pepela, ulje radosti umesto žalosti, odelo za pohvalu umesto duha tužnog, da se prozovu hrastovi pravde, (za)sad Gospodnji za slavu *Njegovu*.“ (Isaija 61,1-3)

I u tom blagoslovenom postupku „vi ćete se zvati sveštenici Gospodnji, sluge Boga našeg govoriće vam se“. I „za dvostruku sramotu vašu, i što se pevaše: Rug je deo njihov, zato će u zemlji njihovoj naslediti dvojinom i imaće večnu radost. ... I seme će se njihovo znati u narodima i natražje (potomstvo) njihovo među plemenima; ko ih god vidi poznaće ih da su seme koje je blagoslovio Gospod.“

Po svem svetu odzvanjaće tada radosna vest: „Veoma ću se radovati u Gospodu, i duša će se moja veseliti u Bogu mom, jer me obuče u haljine spasenja i plaštem pravde ogrte me, kao kad ženik namesti nakit i kao kad se nevesta ukrasi uresom svojim.“

I onda će „kao što iz zemlje raste bilje i u vrtu niče šta se poseje, tako će Gospod Bog učiniti da nikne pravda i pohvala pred svim narodima.“ (Isaija 61,6-11)

I sav narod neka kaže: Amin!